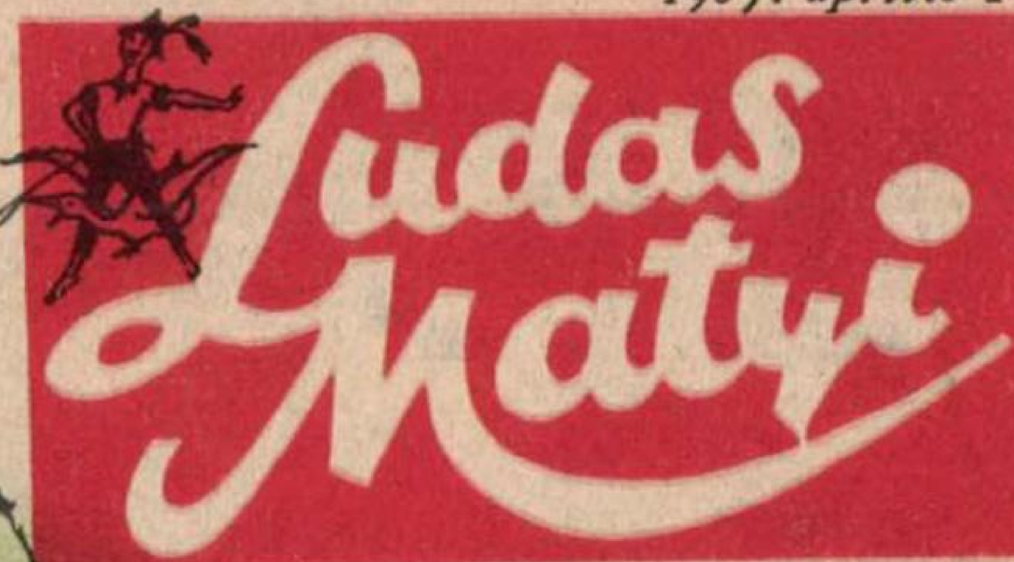
XXI. évfolyam 13. szám

Ára: 1 forint

1965. április 1

Hegedűs István rajza

1945. ÁPRILIS — ***Mit gondol, el fognak hinni minket húsz év múlva?...***

Késő bánat

– Pont ma kellett világgá mennem, mikor Angyal van a tévében?

Bátorság, de óvatosan

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖBB VILÁGOSSÁGOT!

Az a sok ezer mozilátogató, aki az Alfa filmszínház esti előadásaira érkezik, illetve az esti előadásokról távozik – félve botorkál a megvilágítatlan Kún Béla tér ösvényein.

Jómagam például a főépület melletti járdán igyekeztem az Üllői út felé, amikor valami faalkotmánynak ütköztem. Elővettem öngyújtómat. Ennek fényénél megállapítottam, hogy útelzáró korlát áll előttem, rajta a felirat: „Vigyázat! Életveszélyes!"

K. A.

Megdöbbentő hasonlóság...

– A drága jó édesanyámra emlékeztet!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike a számoló-állvány mellett áll, és a tanító a színes golyókat ide-oda tologatva kérdi:

– Ha négy golyóból kettőt elveszek, mennyi marad?

– Kettő.

– És ha a kettőből elveszek egyet, mennyi marad?

– Egy.

– És ha azt az egyet is elveszem, mi marad?

– Az üres drót!

Vicces kirakatrendező

Lelkes ember

– Én megtettem a magamét!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÚJ KONSTRUKCIÓ

Lehet, hogy egyesek elfogultsággal vádolnak majd, lehet, hogy meg nem értés, közöny vagy a társadalom kiközösítése kísér végig további életutamon. Mindegy. Megelőzöm koromat és vállalom.

Én zseniálisnak tartom a 12-es vonalán járó *új autóbusz* konstrukcióját. Csodálatos találmánynak tartom. Nekem sohasem jutott volna az eszembe. Egy életen át törhettem volna a fejemet, valószínűleg hiába,

de a tervezőnek – egy ihletett percében – sikerült. Sikerült megoldania a buszok túlzsúfoltságának problémáját.

Hogyan? Egy látszólag egyszerű, de valójában nagyon ravasz újítással. A kalauznő kicsi pulpitusát *közvetlenül a felszállók részére fenntartott ajtó mellé helyezte el.*

Hat utas felszáll: az első három elakad a jegyváltásnál, a másik háromnak már csak a lépcsőn jut hely. A hat utas megveszi a jegyét, kényelmesen besétál a kocsi belsejébe, leül, vagy leheveredik, és élvezi a buszozás szépségeit. A következő megállóban leszállnak néhányan, felszállnak páran, s a létszám nem változik. Mindenkire jut megfelelő légköbméter. Mindenkinek jut ülés, menetirányban, ülés háttal, elöl vagy oldalt.

Igaz, hogy több százan lemaradnak, de mindent nem lehet egyszerre megoldani.

(puskás)

Tavasz Cipruson?

Szűr-Szabó József rajza

A gemkapocs természetrajza

Már régóta figyelem azt a vacak kis drótot, amelyről az Értelmező Szótár azt mondja: elnyújtott, O-alakú kapocs, amelynek kettős hajlata két vagy több papírlap egybefogására alkalmas.

A gemkapocs, mint tudjuk, csendben meglapul az íróasztalfiók mélyén, és senki sem beszél róla... Minek is beszélne? Ha szükség van rá, azt mondják: „Te, adj csak egy olyan vacakot, amivel összefűzhetném az iratokat!”

De ha takarékossági mozgalom indul, egyszeriben megváltozik a helyzet.

A gemkapocs színre lép és szerepelni kezd. Szóba kerül az értekezleteken, megvitatják, hol használnak belőle túl sokat, megbeszélik, hogy ezentúl jobban fognak vigyázni rá, és határozatot hoznak: meg kell becsülni ezt a fontos irodai segédeszközt, sőt, sokkal jobban kell megbecsülni!

De a gemkapocsnak ez nem elég. Nem elégszik meg azzal, hogy ezentúl jobban megbecsülik. Ó, nem, sokkal többre vágyik ennél... És akkor eljön az idő — ha nem ügyelünk —, amikor már együtt emlegetik a gemkapcsot a beruházási kerettel, a külföldről behozott drága gépekkel, és a devizával.

Szép karrier ez egy elnyújtott O-alakú kapocsnak! De az nem nyugszik. Most már azt szeretné, ha nem együtt emlegetnék őt a beruházási kerettel, a külföldről behozott drága gépekkel, hanem külön. Azt szeretné, ha külön szólanának róla, esetleg egy külön felhívásban, amely így kezdődne: „A haza azt kéri tőletek: spóroljatok a gemkapoccsal!”

S amikor ezt már elérte, akkor arra törekszik, arra akarja rávenni az embereket, hogy csak ővele törődjenek, mert semmi sem fontos, csak ő. A Gemkapocs. Mit számít az, ha szórjuk a devizát, ha drága ***és felesleges gépeket hozatunk be külföldről, milliókkal lépjük túl a beruházási keretet... Csak egy a fontos: A GEMKAPOCS. Azzal, csak azzal kell takarékoskodnunk, azt kell a fogunkhoz vernünk, mert gemkapocs nélkül a nemzet félkarú óriás.***

No persze, én tudom, hogy önöknél ez nem fordulhat elő, tudom, hogy önök tisztában vannak a takarékossági mozgalom jelentőségével és céljaival, de ugye sosem lehet tudni?

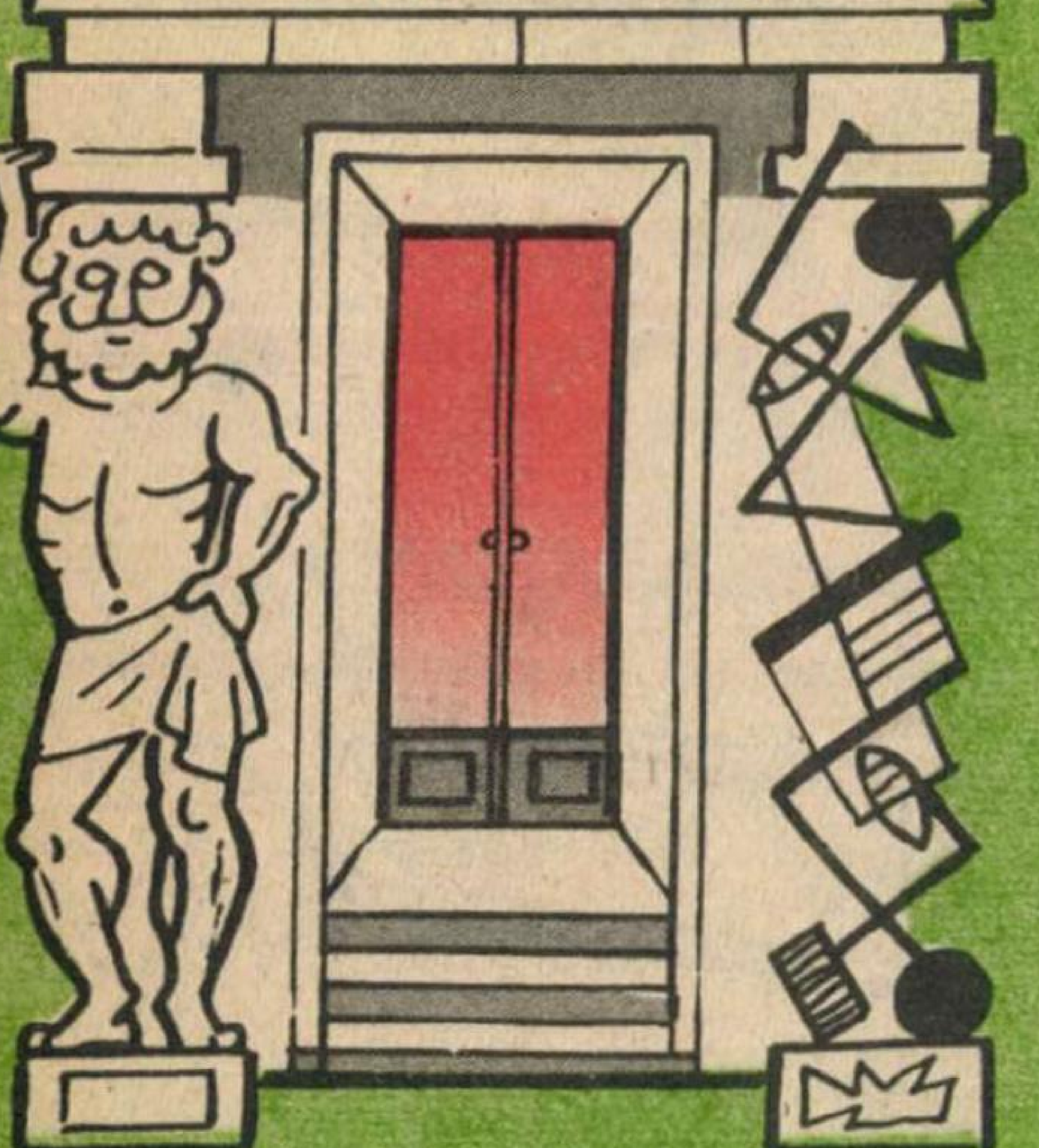
A gemkapocs mindenre képes...

(m. gy.)

Stílusos kariatidák

Szegő Gizi rajzai

Az emberi hiszékenység

Fejcsóválva olvastam a hírt, hogy egy amerikai műgyűjtő megvásárolta Attila kardját. Az a gyanúm, hogy becsapták a jóembert, mert bár a kard pengéjébe bele volt vésve a védjegy: „Made in Hunnia", az Attila nevére kiállított fegyverviselési engedélyt nem tudta a kardhoz mellékelni a régiségkereskedő. Magam is műgyűjtő lévén jól tudom, hogy az ilyesmire nagyon kell vigyázni, a hiszékeny embert könnyen lóvá teszik. Hogy egy példát említsek, a múlt évben egy texasi műgyűjtő megvásárolta Londonban Shakespeare gyermekkori koponyáját. Csak hamisítványról lehet szó, hiszen a szóban forgó értékes koponya az én gyűjteményemet díszíti.

Az a fontos, hogy az ember csak megbízható kereskedőnél vásároljon. Csak hálát adhatok a sorsnak, amely Csezmicei Ottó belvárosi régiségkereskedésébe kalauzolt. Csezmicei valamikor régi ruhákat árult a gróf Teleki téren, s már akkor bizonyságot tett az antikvitások iránti született érzékéről. Rátermettségét villája, gépkocsija és vevőinek hálája bizonyítja. Ma is él bennem az a nagy élmény, amikor először kerestem fel üzletét.

Már az első benyomás megdöbbentő volt. A bejáratot ugyanis Aladdin csodalámpája világította meg, s megvallom, borzongás futott át rajtam, amikor tekintetem a mesebeli neonfénnyel találkozott. Csezmicei megkérdezte tőlem, mit akarok, mire zavartan dadogtam, még nem tudom, csak nézegetek. A kereskedő bólintott, s a csodálatos bolt belsejébe mutatott. Mindjárt megpillantottam II. József császár kalapját, ez eléggé drága volt, de Csezmicei megnyugtatott, hogy a kalapos ki-

rálynak olcsóbb, mindamellett jóminőségű sapkái is eladók. Ugyanazon a polcon láttam még Dávid parittyáját, a gordiuszi csomóval megkötve, nehogy leessen. Majdnem nekiütköztem különben Arkhimédész fürdőkádjának, innen ugrott ki a nagy tudós „Heuréka!" felkiáltással. Egy tojástartóban Kolumbus tojása volt látható, mellette egy gyümölcsös tálban Tell Vilmos almája, fölötte függött íja és két nyílvesszeje is, Damoklész kardjával együtt. Láttam egy igen jó állapotban levő Gessler-kalapot is, majd szívdobogva vettem észre Könyves Kálmán néhány könyvét, egyik-másik még föl sem volt vágva. Ugyanakkor borzongás fogott el, amikor a Borgiák műanyag méregpoharára bukkantam, nem is volt drága, méreggel együtt persze többe kerül. Láttam Kempelen sakkozó gépét is, sőt játszottam is vele egy partit, remire adtuk, bár én jobban álltam, de nem akartam vesztegetni az időt, hiszen annyi látnivaló volt még, mint például Néró lantja, továbbá Nessus inge és Caesar kockája, amelyet elvetett a Rubiconnál.

Sokáig nem tudtam eldönteni, mit vásároljak meg a rengeteg kincs közül. Végül azt a kis kavicsot választottam, amelyet annak idején Demoszthenész tett a nyelve alá dadogás ellen. Minden hájjal megkent, körmönfont műgyűjtő lévén kifejezést adtam kétkedésemnek:

— És valódi ez a kavics?

— Hogyhogy valódi? — felelt a régiségkereskedő sértődötten. — Csak a múlt héten adtam el belőle vagy harmincat, és senki sem hozta vissza. Bár lenne belőle egy mázsa! — tette hozzá sóhajtva.

Megnyugodtam.

Feleki László

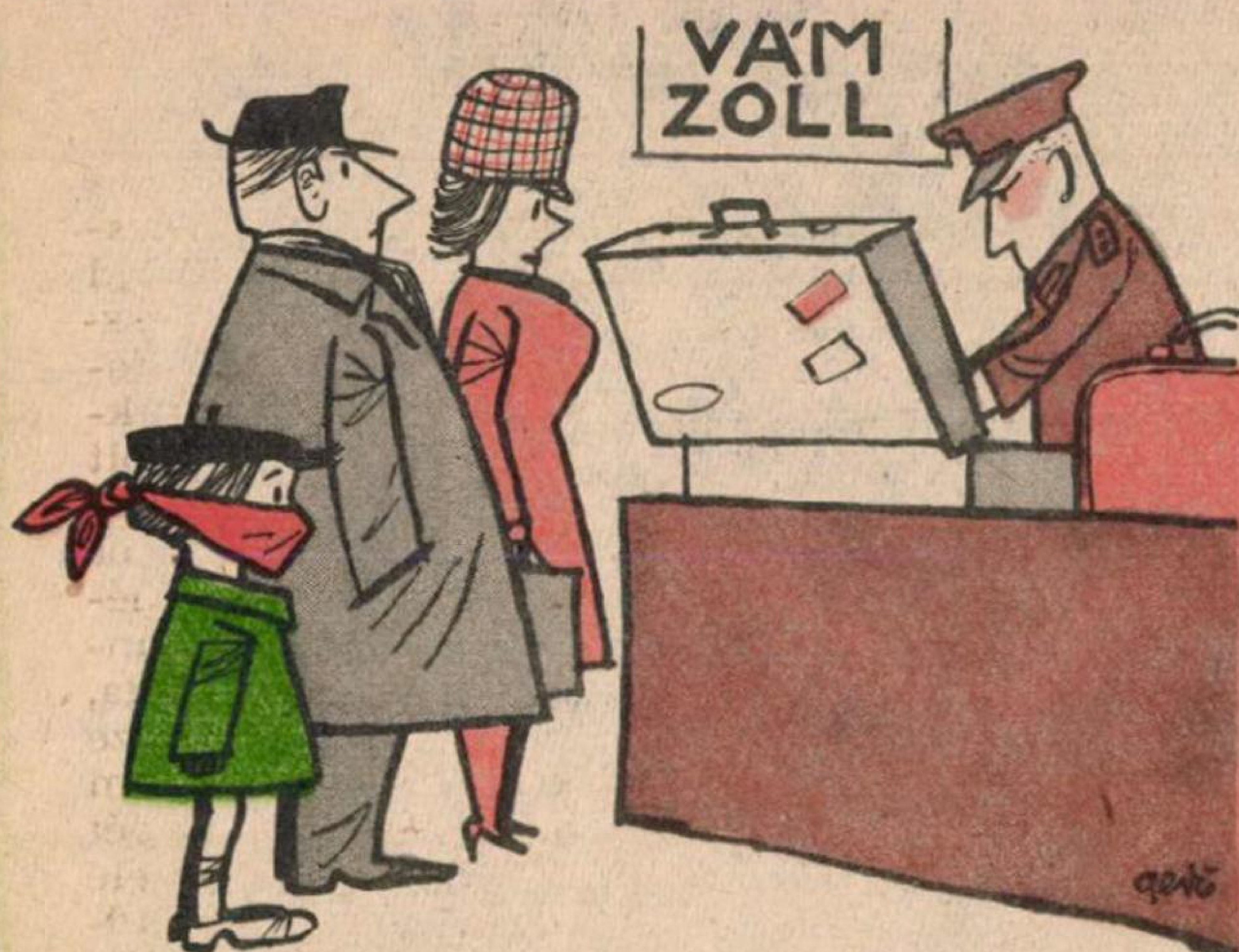
Egy mai sokgyermekes anya kitüntetése

Várnai György rajza

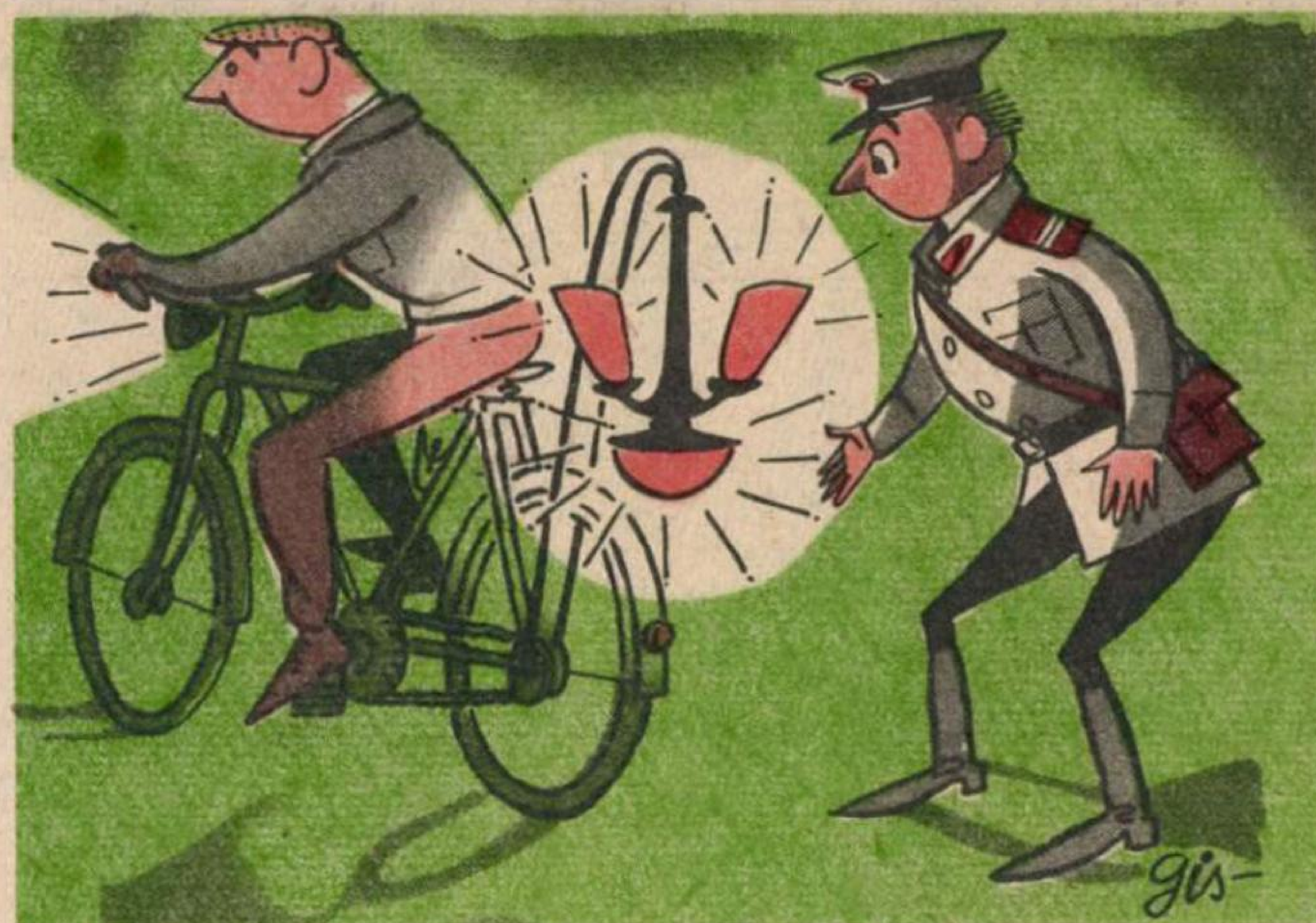

– A férjem még ezt a kettőt sem akarta . . .

Biztos, ami biztos

Hiánycikk a törpe-izzó

Nem mese ez...

Ugyanabba a büfébe ment sörözni a Farkas és a Bárány. Feljebb könyökölt a Farkas, jóval lejjebb, egy másik asztalon a Bárány.

Egyszer csak Farkas rámordult Bárányra:

— Hallod-e, Bárány elvtárs, mi a csodának zavarod össze az én dolgaimat?!

Bárány elvtárs majdnem elbégte magát ijedtében:

— Hogyan zavarhatnám én, kérem, az Ön dolgait, tiszteletreméltó Farkas elvtárs, mikor Ön jóval följebb áll, mint én? Hiszen Ön az igazgató, én meg csak egy szegény Meo-vezető vagyok...

— Lárifári... — acsarkodott tovább a Farkas. — Már régen teljesítettem volna a tervet, ha te nem piszkolsz bele a dolgaimba. Mondom neked, vigyázz magadra!

— De nagyrabecsült Farkas elvtárs... Én nem akartam rosszat. Nemde, amikor volt szíves alkalmazni engem, belevette a munkakörömbe, hogy köteles vagyok a selejtes árut visszautasítani...

— Áhá! Szóval elismered, hogy nem teljesítetted kötelességedet? — rivallt rá Farkas. — Elismered, hogy visszadobálod az árut? Most aztán miattad nem kapok prémet!

— Énmiattam? — szipogott a Bárány.

— Ha nem temiattad, akkor a többi léhűtő miatt, aki a nyájadban van... — dühöngött amaz és csattogtatta a fogát.

— Kérem, én elismerem, hogy visszautasítottam, de...

— Ennek őszintén örülök, jobb is, ha belátod... — szólt a Farkas tárgyilagosan és felfalta a Bárányt.

— novo —

Nehezen kiismerhető nő

Tavaszi nyomor

MAGKERESKEDÉS

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

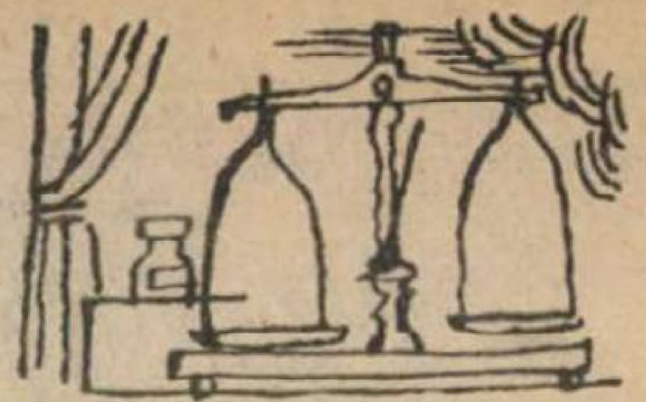
„Zsugori zokni" című bírálatuk nyomán az 5562-es gyártmányunkat tüzetes vizsgálat alá vettük. Megállapítottuk, hogy a *decemberi gyártású* zoknik egy részét az előírtnál szorosabbra kötötték, és azok hordás közben valóban összehúzódnak. A gyártási hibát korrigáltuk, és a zsugori zoknik kicserélése ügyében intézkedtünk. A MEO vezetőjét és a főtechnikust írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

Budapesti Harisnyagyár
Horváth István
vezérigazgató

Február 18-i számunkban megírtuk, hogy egy trolibusz kalauznője azon a címen csengette le a kocsit – amikor még sokan akartak felszállni –, hogy késésük van. A közleménnyel kapcsolatban a Fővárosi Villamosvasút közölte lapunkkal, hogy a kalauznőt, akinek helytelen magatartásáról a kocsivezető is jelentést tett, fegyelmi eljárás során felelősségre vonták.

Észnél kell lenni

Szerényen kopogtattak az ajtómon. Akkor még nem sejtettem, hogy annyi év után Bablák Jenőt látom viszont. Pedig ő nyitott be hozzám. Személyesen. A nagy Bablák. Csendes alázattal üdvözölt. Csodálkoztam szerény és halk megjelenésén. Valaha nem ilyennek ismertem. Igaz, hogy első találkozásunk óta húsz év telt el, és Bablák ma már közelebb van az ötvenhez, mint a negyvenhez.

— Uram, segítsen valami tisztességes álláshoz — szólt a kölcsönös üdvözlések után, és ebben a bővített mondatban adta tudtomra váratlan megjelenésének okát.

*

Annak idején azért jutottam vele közelebbi ismeretségbe, mert a havi fizetésem alig ért valamit, amikor vásárolni akartam. Más is így élt, aki dolgozott. Egész vagyonom egy vékonyka, karabinerét vesztett, régifajta óralánc volt. Magam sem tudom, hogy vészelte át a negyvenes éveket. De átvészelte. Velem együtt. Nos, ez a tizenkilenc grammos aranylánc kötött engem össze Bablákkal. Ő ugyanis aranybeváltó volt, persze maszek alapon. Vagyis csúnya szóval élve: feketéző. De hát ezt csak úgy mondom, magamban, mert az ilyesmit Bablák még ma sem szereti hallani. Viszont szerette akkoriban az aranyat. Meg a brillt! De ebből a műfajból nekem soha még egy ezredkarátnyit sem juttatott a sors.

Elvittem tehát hozzá a láncomat.

— Mindig csak egy grammot tessék beváltani, nehogy elolvadjon a pénz — tanácsolta nagy jóindulattal.

És én akkor azt gondoltam magamban, hogy ez a Bablák kivételesen tisztességes feketéző. Védi az érdekeimet. Attól kezdve minden héten bevittem hozzá a láncot, ő mindig lecsípett belőle egy-egy grammot. A lánc, a dolog természete és Bablák szorgalmas tevékenysége révén, egyre rövidebbé vált.

Amikor hírül adták, hogy megjelenik a jó forint, kiszámítottam, hogy aranyláncom maradéka pontosan elég lesz még az utolsó hétre is. És hogy én mégis négy hétig erősebben koplaltam a szokottnál, az Bablák sajátos üzleti felfogásának tulajdonítható: csak tizenöt hétre futotta a tizenkilenc grammból.

— Hja kérem — világo-

sított fel —, egy ilyen kis láncnál könnyen elsikkad néhány gramm. No meg köztudomású, hogy az arany idővel kopik is egy keveset.

*

Ez idő tájt már korántsem voltam akkora elismeréssel Bablák Jenő nemrégen még jóindulatúnak vélt magatartása iránt. Véleményem változásához az is hozzájárult, hogy üzleti összeköttetésünk során gyakran dicsekedett ügyességével

— Az a lényeg, hogy az embernek legyen mindig magához való esze — magyarázta egyszer az új gazdagok pöffeszkedő modorában. Nekem már tavaly májusában is volt mit a tejbe aprítanom. Észnél kell lenni...

Ez a „tavaly" akkor negyvenöt májusát jelentette, és én nem állhattam meg, hogy így feleljek:

— Gondolom, melaszt aprított a tejbe.

— Ne gúnyolódjék. Melasza mindenkinek lehetett. Nekem lúgkövem volt vagy húsz dobozzal — válaszolta büszkén, de mielőtt folytatta volna, félbeszakítottam:

— S azt aprította a tejbe...

— Elcseréltem — mondta zavartalanul —, mert ha tudni akarja, nem mindjárt az aranyon kezdtem.

Húsz doboz lúgkővel kezdte — dicsekedett. Ezt elcserélte harminc kiló verpeléti szűz dohányért. A lúgkő kellett a falunak szappanfőzéshez, a dohány meg kellett neki a további sefteléshez.

— A dohányt sem tudta a tejbe aprítani — jegyeztem meg.

— Ráadásként kaptam zsírt, szalonnát, lisztet és mindenféle ennivalót. Ezt mindig kikötöttem a cserénél.

S Bablák bekerült a körforgalomba.

A verpelétiért egy másik feketéző egy komplett fogatot adott, két lóval és egy jókarban levő stráfkocsival. Biztos megélhetés, ha a gazdája fuvarozik vele. Bablák persze nem fuvarozott, hanem feketézett. A fogatot eladta aranyért, és együtt volt az alaptőke. Megnyitotta aranybeváltóját „órás" üzlet ürügyén az egyik mellékutcában.

Gyarapodott az én tizenkilenc grammommal is. És a mások tizenkilenc grammjaival.

— Hát így gyűjtöttem össze, nagy-nagy szorgalommal — fejezte be a beszámolóját önelégülten.

*

Később hallottam, hogy Bablák megvárta a forintot, s tudta, hogy lehet a készletét jól értékesíteni. Annyi pénzhez jutott, hogy megvásárolt egy háromemeletes, tizenkét lakásos bérházat, aminek akkor alig volt értéke. De hát neki ezúttal is volt magához való esze, és a jövőre gondolt. Amikor majd az ingatlanoknak megint lesz becsülete és ára. Ez az idő is elkövetkezett: államosították Bablák Jenő ingatlanát.

— Mégiscsak derék ember ön — mondtam neki, amikor az ötvenes évek elején véletlenül találkoztunk.

— Sajnálom, hogy félreismertem. Elvégre is, odaadó tevékenységével egy háromemeletes bérházhoz juttatta az államot.

Kétségtelenül megértette a szavaimban rejlő iróniát, s noha ezt gondosan palástolni igyekezett, válaszából kitűnt, hogy felismerte kárörvendezésemet.

— Ne tessék engem félteni — szólt fölényesen. — Van nekem magamhoz való eszem.

*

Azóta nem láttam. Most itt ül előttem, és valami „tisztességes állásért" esedezik.

— Nincs semmi baj velem — nyugtatott, amikor az elmúlt néhány évéről érdeklődtem. — Voltam lakásközvetítő, vállalati megbízott, árubeszerző, adminisztrátor. Sohasem követtem el törvénybe ütköző cselekedetet.

— Ennek módfelett örvendek — mondtam.

— Tessék elhinni, nagyon megváltoztam. Most is van állásom.

— Miért akar változtatni?

— Nincsenek kihasználva a képességeim. Megfelelőbb

munkatörben többet tudnék használni a népgazdaságnak.

— És mi szeretne lenni?

— Gebines a vendéglátóiparban. Higgye el, hogy mind a ketten megtalálnánk a számításunkat.

— Mind a ketten? Én és maga?

— Dehogyis. Én és a demokrácia.

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TORNYOK

A tornyok nagy szerepet játszottak a román, a gótikus és a barokk templomépítészetben. A világi építészetben a várak és városok védőberendezésének nélkülözhetetlen részei volt.

Ma már csak az önkiszolgáló közértekben építenek tornyokat — konzervekből.

Ezek a konzerv-tornyok, egyesek szerint, a magasba törő kereskedelem szimbólumai. Mások szerint el akarják kápráztatni az üzletbe lépő vevőt.

Nos, bevallom, én félek ezektől a tornyoktól. Megcsodálom őket, tisztelettel adózom az építőknek, de egy ujjal sem merek hozzájuk nyúlni.

Egyszer ugyanis az történt velem, hogy egy önkiszolgáló boltban rámomlott egy impozáns konzervtorony, alig tudtak kiásni alóla... Pedig csak el akartam venni egy dobozt... Most már tudom, hogy helytelenül jártam el. Előzőleg statikai tanulmányokat kellett volna végeznem a Műegyetemen... De én csak úgy, minden előképzettség nélkül, el akartam venni egy konzervet, mint egy vandál, mint egy kiéhezett vandál, aki csak a hasára gondol... Még ma is megborzadok, ha visszagondolok arra a jelenetre... Magam előtt látom az eladók szemrehányó tekintetét, hallom a pénztárosnő sikolyát...

Soha többé nem nyúlok konzervtornyokhoz!...

De nemcsak én vagyok ilyen gyáva... Nemegyszer láttam az üzletekben tétovázó vevőket, akik ide-oda toporogtak a konzervtornyok alatt... Volt, aki már vágyakozva ki is nyújtotta a kezét, de aztán felnézett az építményre és meggondolta magát.

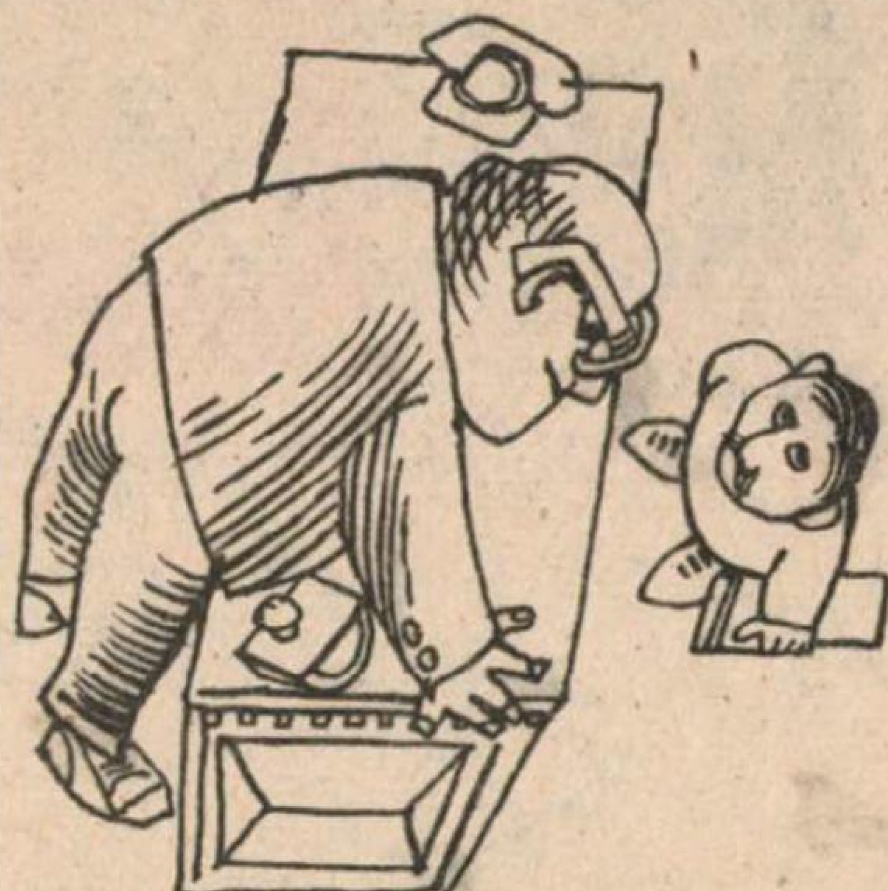
El kellene már dönteni végre, hogy mi a fontosabb: építeni vagy eladni?

Ha el akarják adni a konzerveket, akkor ne építsenek félelmetes, monumentális, vevőelriasztó tornyokat. Ha pedig építeni akarnak a konzervekből, akkor írjanak ki egy széles körű pályázatot. Van ugyanis egy gótikus harangtorony-tervem — ananász-konzervekből.

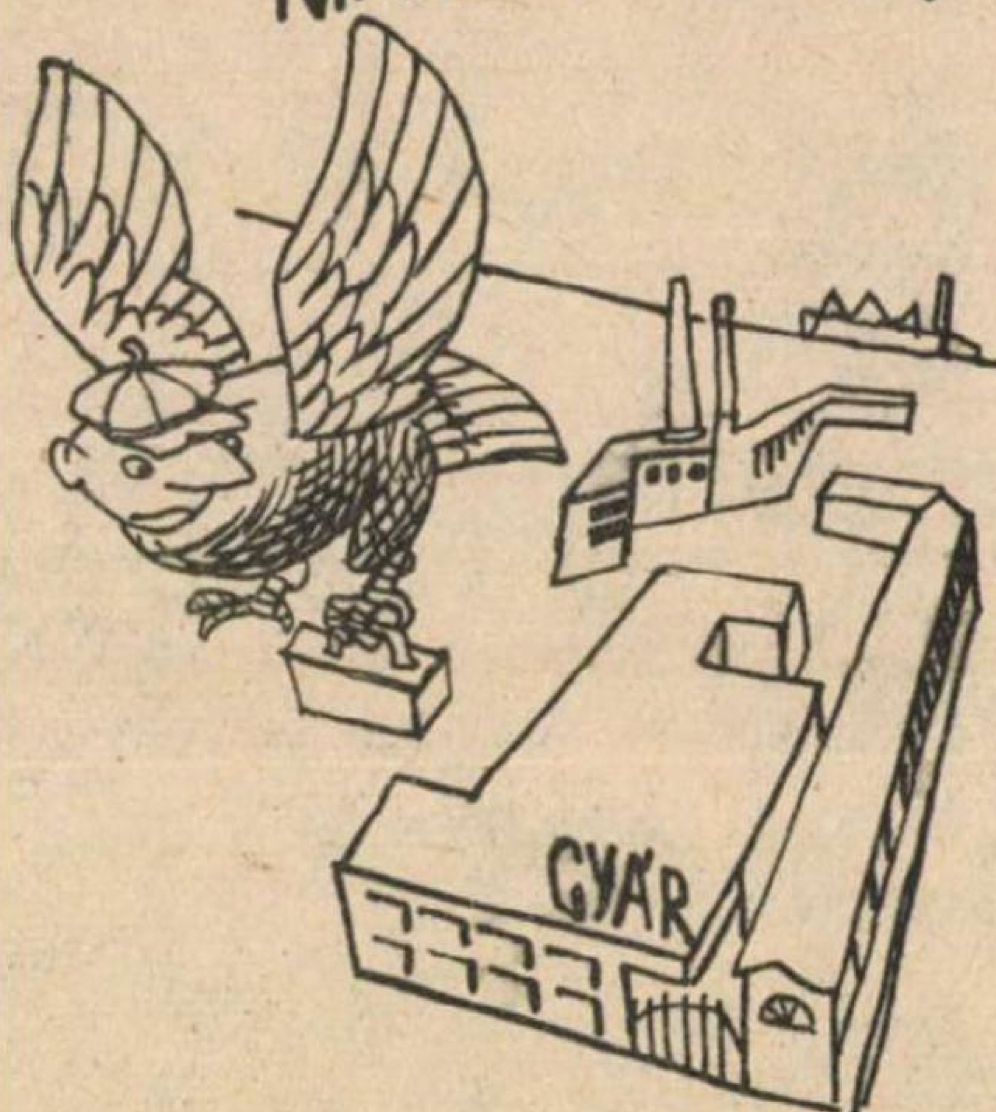
(m.)

Hegedűs István rajzai

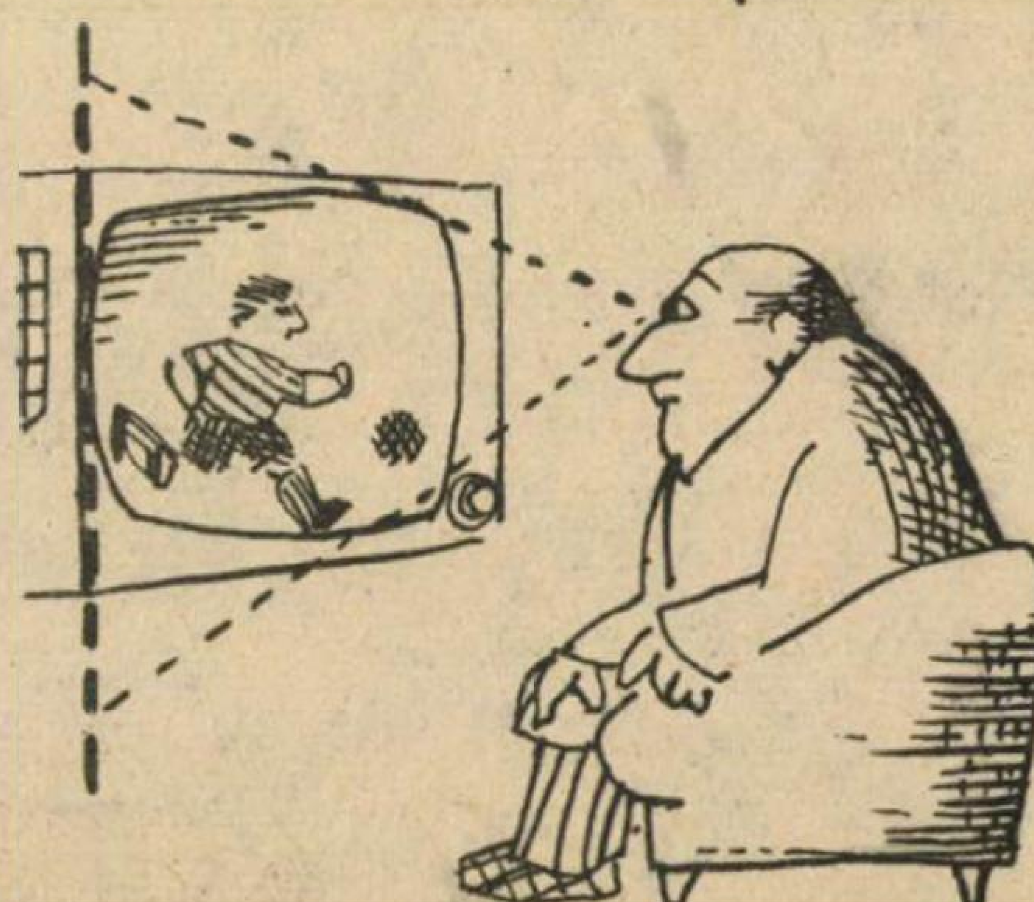

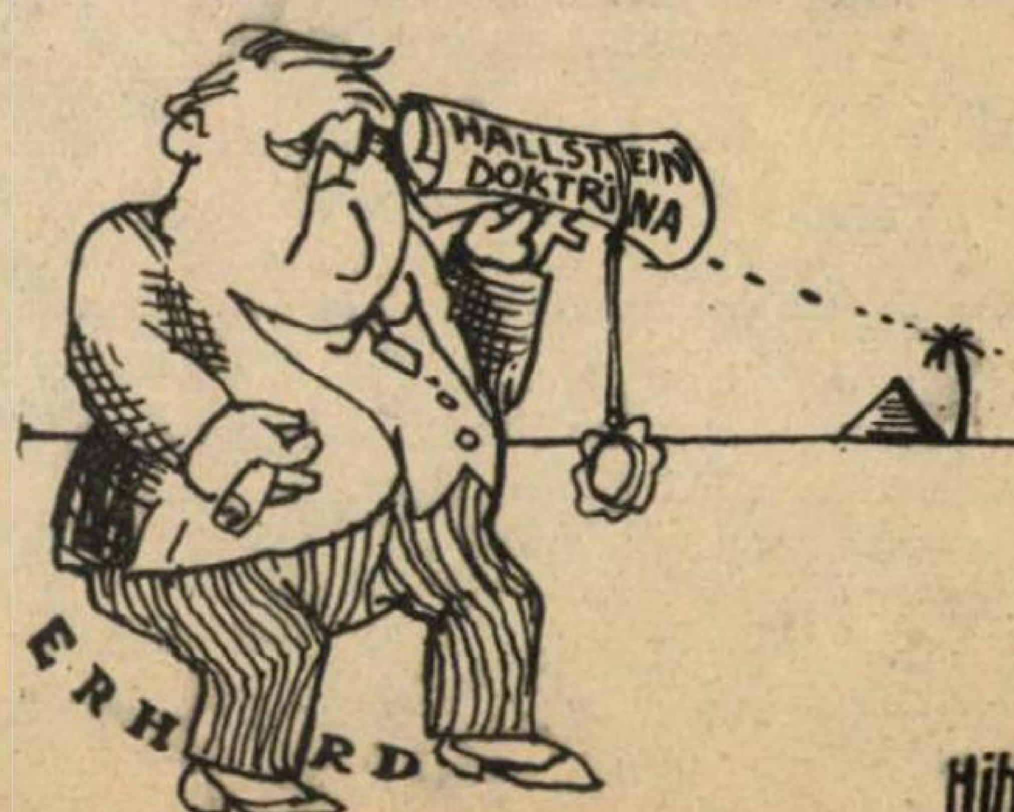

Egyre nagyobbak a bélyegek

Női szempont

– Tudod, mit szeretek rajtad? Azt, hogy nem vagy szurkoló, így vasárnap nem vagyok egyedül . . .

Pesti tudósítónktól

Vasárnaponként a pesti utcák tele vannak budai kirándulókkal. Ott sétálnak a Nagykörúton, a Rákóczi úton, a Dohány utcában, és szívják a jó pesti levegőt.

A magyarázat egyszerű. Ilyenkor tavasszal a budai hegyvidékeken a villa- és telektulajdonosok vasárnaponként érnek rá arra, hogy elégessék a téli szemetet, falevél- és egyéb maradványokat. Csípős füst ül Buda fölött, s ha kedvezőtlen szél fúj, még a pesti oldal levegőjét is megfertőzi.

Ha még ehhez hozzávesszük az atombomba-kísérleteket, elmondhatjuk, hogy nem becsüljük meg a világegyetemben ritkaságnak számító légkörünket.

„Húsz óra", „Déltől hajnalig", „Két vasárnap", „Mit csinált felséged 3-tól 5-ig?" — e néhány filmcím is idézi a művészet és az idő összefüggéseit. Szép hagyományokra tekinthet visza az időtartam tisztelete az irodalomban, mint az „Öt hét a léghajón", a „Nyolcvan nap alatt a világ körül", az „Ivan Gyenyiszovics egy napja", az „Ezer év", „Tíz nap, amely megrengette a világot", s más művek is mutatják. Itt volt a valamikor nálunk is népszerű Lin Ju-tang „Egy múló pillanat" című műve. Igaz, hogy ennek a pillanatnak az elmúlásá-

hoz két vaskos kötetre volt szükség. Várom valamelyik irodalmi hajlamú atomtudósunk regényét „Egybilliomod másodperc" címmel, amely egy elemi részecske küzdelmes életét mondja el.

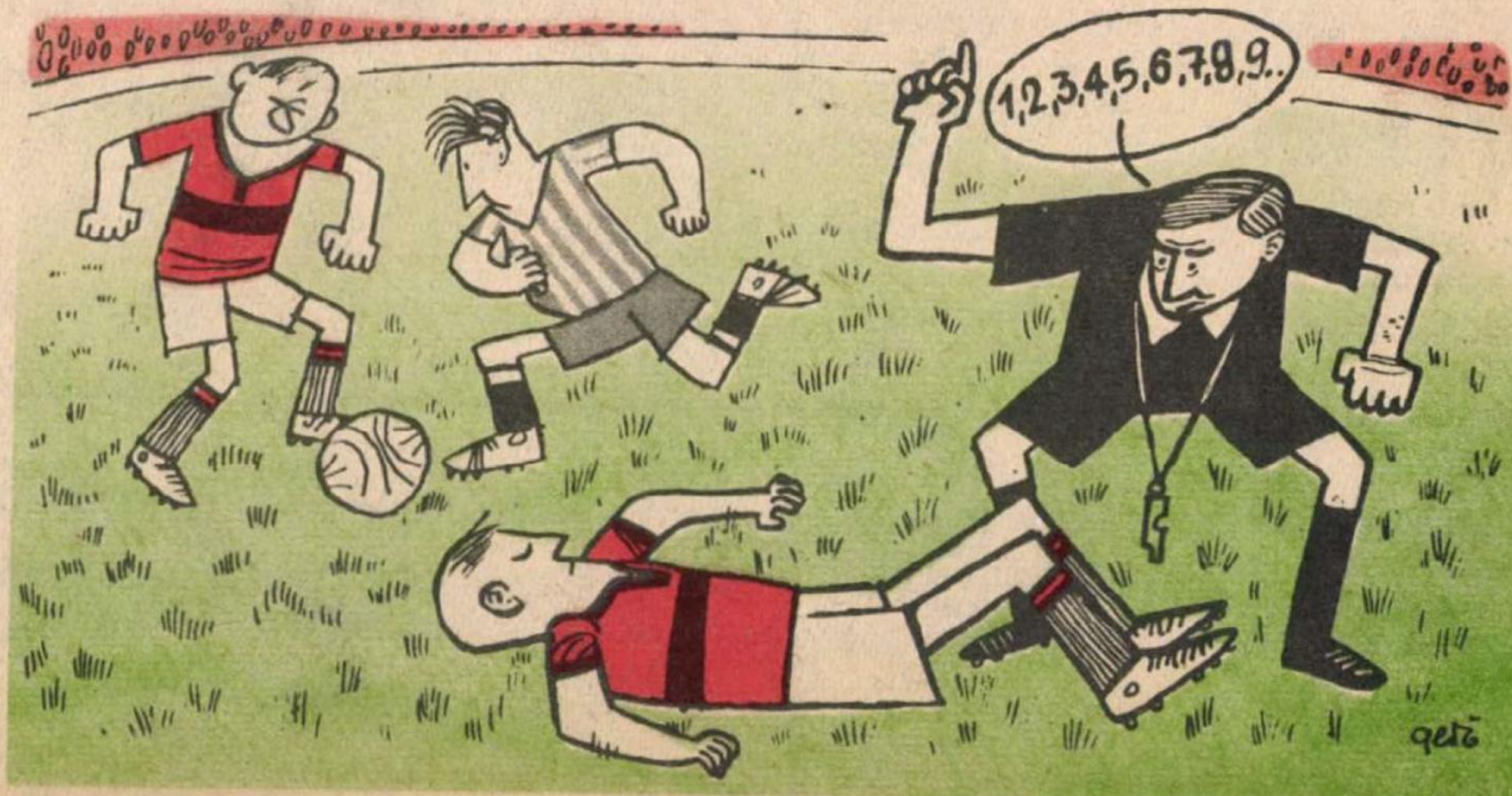
F. L.

Figyelmeztetés

– Ne bíráld folyton a fogházigazgatót, mert a végén még az utcára kerülsz!

Átképzős bíró

KATONADERŰ

A MEGÉRZÉS

Szép áprilisi reggelre ébredt Szeged, az ősi Tisza-parti város. A pályaudvar büféjében álmosan és szomorúan üldögélt Söveges Gergely, újdonsült őrvezető. Még volt egy órája az eltávozásból, s várta az első autóbuszt, amely kiviszi a laktanyába.

Egyszer csak feltűnt az ajtóban egy csinos lány, körülnézett, és egyenesen a katona asztala felé tartott.

— Megengedi, hogy ide üljek? — kérdezte csilingelő hangon.

— Parancsoljon — udvariaskodott a katona.

A lány észrevette, hogy a fiú felélénkült. Nem hagyta, hogy szóljon, ő kérdezett.

— Maga műszaki?

— Igen.

— Ebben a városban szolgál?

— Igen.

— És mondja, hogy lehet leghamarabb megközelíteni azt a

laktanyát? — kíváncsiskodott tovább a kislány.

Söveges agyában szörnyű gyanú támadt. Erre a kis bestiára jó lesz vigyázni — gondolta —, ki tudja, milyen titkos szándékai vannak. Nyomban fel is állt az asztaltól, az utcán megkereste az első telefonfülkét, és felhívta az ügyeletes tisztet, közölte vele gyanúját. Öt perc sem telt el, amikor megérkezett a járőr, és Söveges most már velük együtt lépett be a büfébe. Amikor a lány meglátta őket, meglepetten felsikoltott, és — a járőrparancsnok nyakába ugrott.

— Drága Ernőkém, de jó, hogy megtaláltalak!

Csak később fordult Söveges felé:

— Honnan tudta, hogy pont Ernőt keresem?

— Ja kérem, ez az intuíció — válaszolta a felocsúdott Söveges rezignáltan.

Kacsó Lajos:
„Katonaderű" c. gyűjteményéből

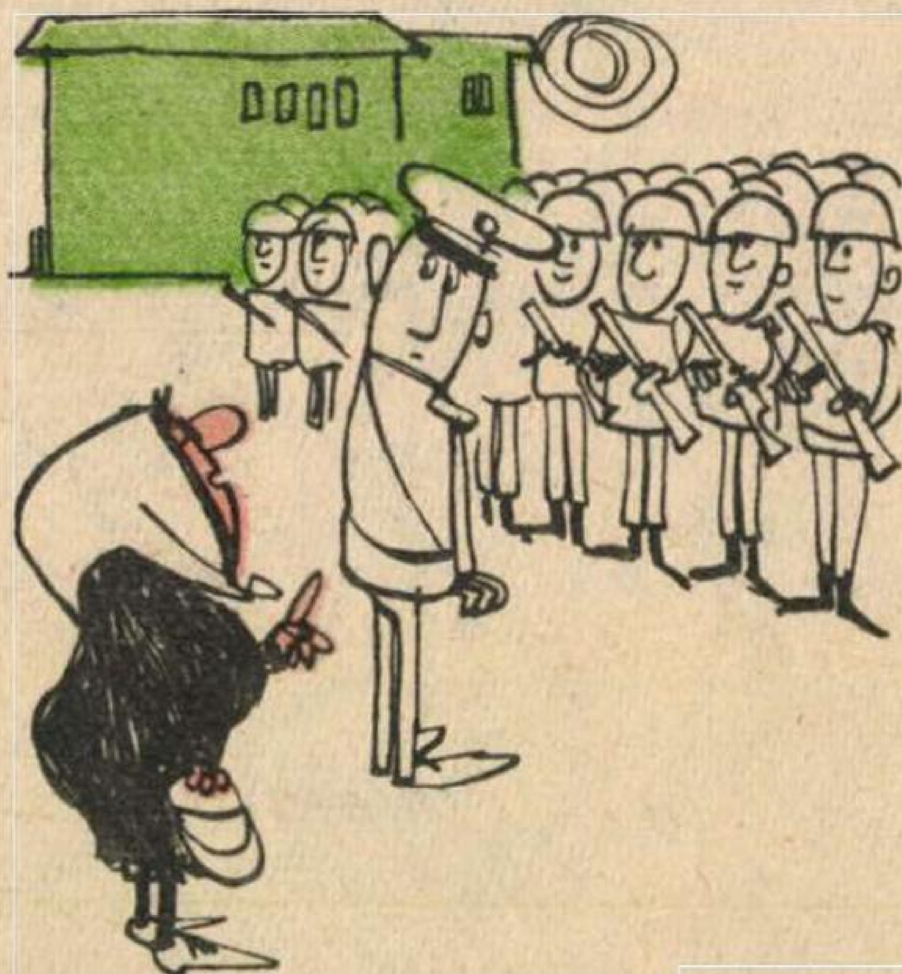
Az újonc meg a mama

– Nem vinné be, kedveském, ezt a kis ennivalót Kovács Pisti újoncnak?

– Nem azért mondom, mert az én fiam, de kitűnik a többi közül!

– Ne tessék nagyot kiáltani, rém érzékeny a gyerek.

– Ne maradj kinn sokáig, fiacskám! . . .

Sajdik Ferenc rajzai

A NAGY KÍSÉRLET

Szalma Ödön honvéd, az egyik harcgyakorlaton az „aknamező" jelzésű területre lépett, ezért kivonták a harcból — azaz „meghalt". Ödön nem sokkal később falatozni kezdett. A parancsnok hozzákúszott, és a fülébe sziszegte.

— Maga halott, és eszik? Micsoda dolog ez?!

Ödön súgva válaszolt.

— Jelentem, újjáélesztési kísérlet.

DICSEKVÉS

Egy katona így dicsekedett új lányismerősének:

— Képzeld, milyen nagy tekintélyem van a hadseregben. Az utolsó szó mindig az enyém.

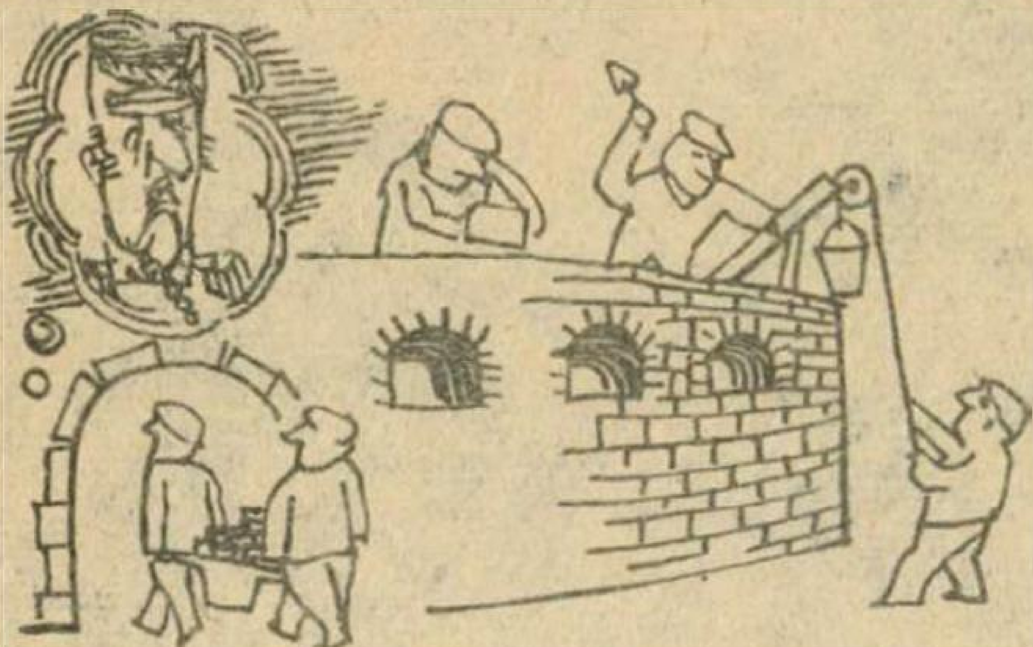
— Hogyhogy?

— Amikor mondanak nekem valamit, a végén mindig azt felelem: Értettem!

BARANGOLÁS A CITADELLÁBAN

Alig száztizenöt évvel ezelőtt, 1850. április 12-én adta ki a parancsot I. Ferenc József a Citadella felépítésére.

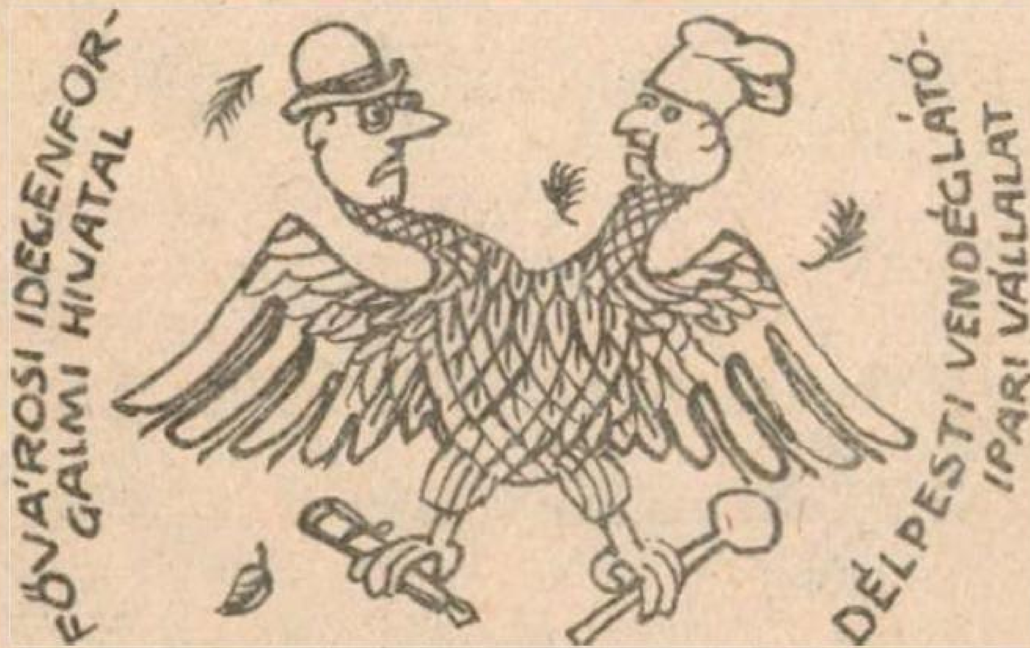
Örömmel jelenthetjük, hogy amikor a múlt héten ott jártunk, már az utolsó simításokat végezték a falazó, útépítő és villanyszerelő munkások. Hja, ha egy császár valamit elrendel...

A Gellérthegy erődítményéhez minden irányból könnyűszerrel eljuthatunk. Gyalog! (Leszámítva a Móricz Zsigmond körtérről induló 27-es autóbuszt.) Most, hogy itt a tavasz, közeleg a nyár, és a rövidtávú turisták tömegesen keresik majd fel a Citadellát, talán indokolt lenne az Erzsébet-híd budai hídfőjétől is valami közúti alkalmatossággal megközelíthetővé tenni a budapestiek kedvenc kirándulóhelyét.

A császárság szimbolikus madara, a kétfejű sas rég lekerült a bástya oromzatáról, de kétfejűséggel most is találkozunk itt.

A kazamatákban létesült hangulatos étterem és az udvari sörkert a Dél-Budai Vendéglátóipari Vállalaté, a Citadella többi részét, a szállodát is beleértve, a Fővárosi Idegenforgalmi Hivatal kezeli. Ebből aztán kedves durcáskodások adódnak. Az étterem bejáratához vezető vasajtón például nem közlekedhetnek a vendégek, azt zárva kell tartani. Miért? Azért, hogy senki el ne bliccelje a kétforintos idegenforgalmi belépődíjat. Ezért aztán az étterem látogatóinak is a főkapuhoz kell kerülniük, ott balra kanyarodva a pénztárnál leszurkolják a taksát, felkaptatnak egy hosszú emelkedőn, majd katonás hátra arc következik, minekutána átvágnak az udvaron, végezetül fürgén leereszkednek nyolctíz lépcsőfokon, és hipp-hopp! már ott is vannak a szóban forgó vasajtó belső oldalán. A bel- és külföldi vendégek érdekében nem találhatna ennél kevésbé fárasztó megoldást a Fővárosi Tanács felügyelete alá tartozó két testvérvállalat?

*

A Citadella Szálló — idegenforgalmi különlegesség. A boltíves körfolyosóról tágas szobákba lépünk, a

helyiségek ablakaiból és az üvegfalú társalgóból csodálatos kilátás nyílik Budapestre. S ez a szálló az év nagyobb részében — lakhatatlan. Bár a központi fűtés tartozékai rég a helyükön vannak, két apróság hiányzik. Nincs kazánház és nincs kazán. Ezért a szálló nem fűthető. Még szerencse, hogy szállodákban általában nem szenvedünk hiányt, és valutára sincs különösebben szükségünk.

*

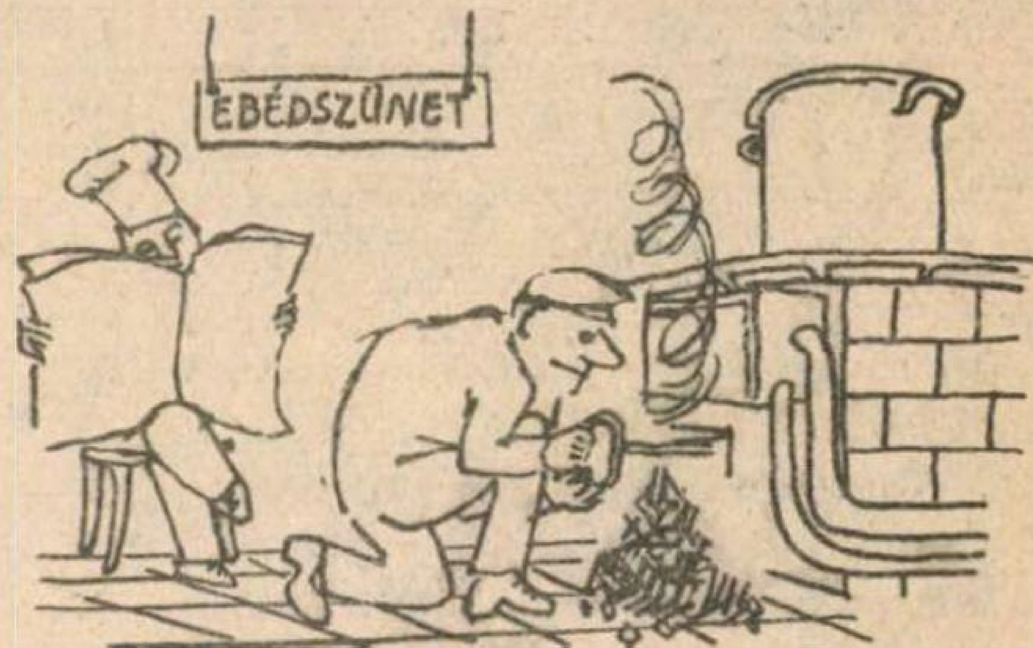
A Citadella-étterem vezetői elhatározták, hogy a bástya teraszos tövében szabadtéri presszót létesítenek, ahol üdítő italokat, feketét, fagylaltot szolgálnak fel a szép panorámában gyönyörködő kirándulóknak. Az ötlet életrevaló, a beruházási költségek minimálisak, és gyorsan megtérülnének. Az idő azonban halad, a februárban beadott tervezetükre mind ez ideig nem kaptak választ a Fővárosi Tanács illetékes osztályától.

*

Tavasszal, nyáron sok ezer látogatója van a Citadellának, hiszen a falakon belül is rengeteg az érdekes látnivaló. A bástyamúzeum rajzai, domborművei, az ölnyi vastag falak, a lőrések, mellvédek, a csillagvizsgáló távcső, a kazamaták, a bunkerek stb. Néha azonban hiányérzete támad az embernek. De akkor nagyon. Riadt tekintete apró, különálló, zöldre festett házikót keres. Nyugalom, jövőre talán azt is talál.

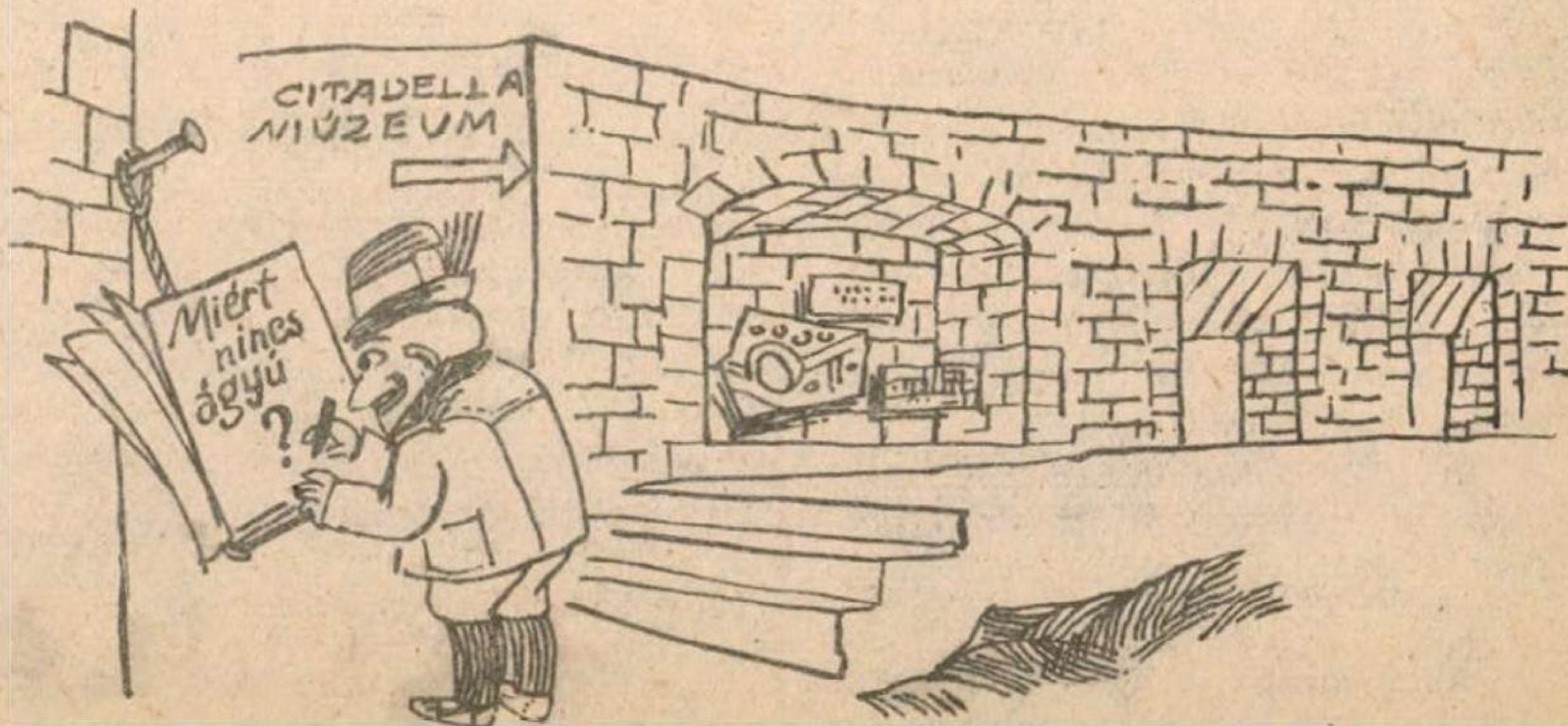
*

A Citadella-étterem konyhájában egy hatalmas, Riello nevű olajtüzelésű kályhán készülnek a finom ételek. Ha készülnek... ha éppen nem javítják... ha ez a pompás kályha megfelelő olajat kapna... ami kilónként hetven fillérrel kerülne többe, mint a jelenlegi silány minőségű. De: eszi, nem eszi, nem kap mást! Takarékossági megfontolásból. Igaz viszont, hogy a javítás alkalmanként 475 forintba kerül. Hetenként egyszer-kétszer.

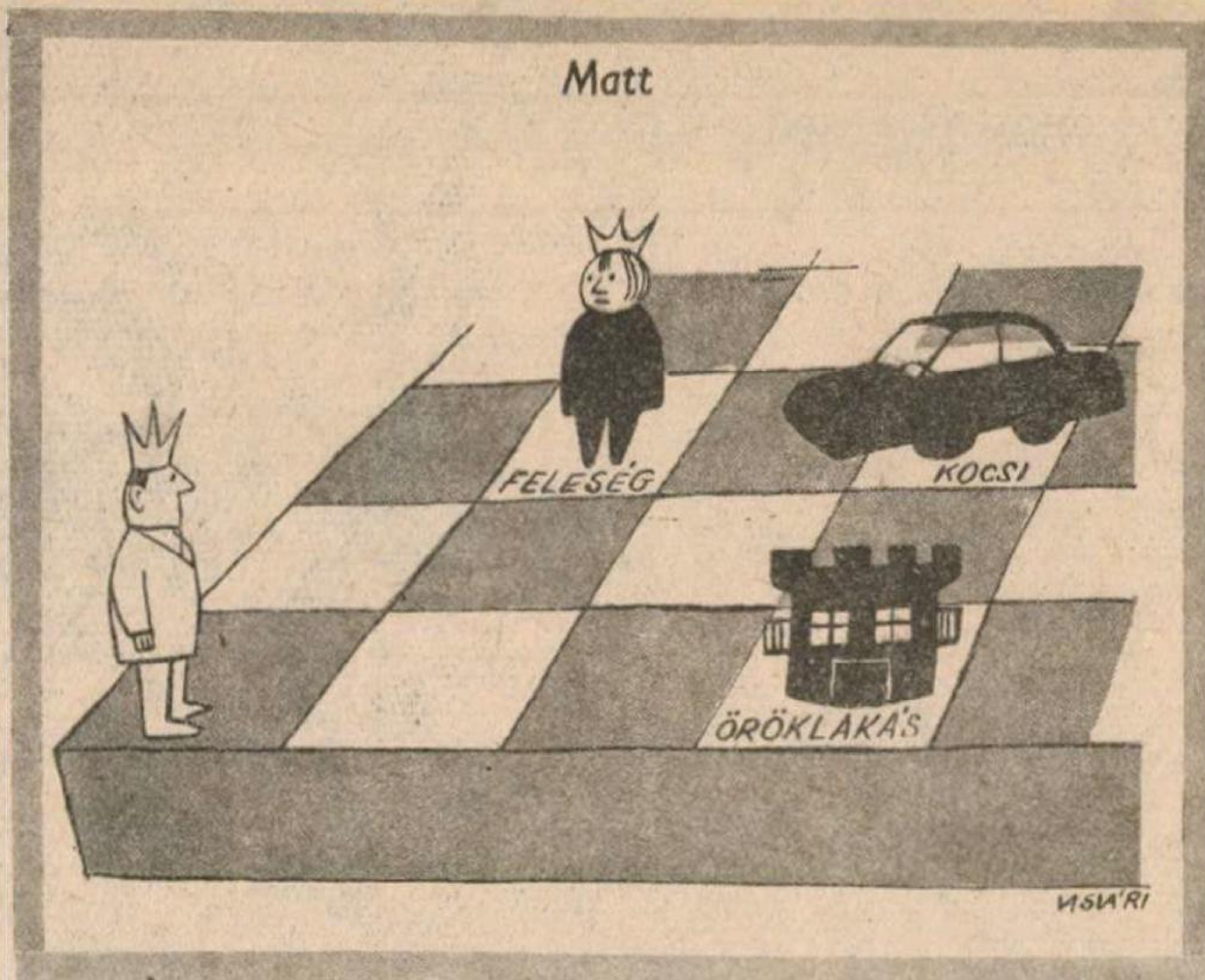
(Hegedűs—Kürti riportja)

PANASZKÖNYV

– Értse meg végre, nincs kedvenc nótám!

Ezt olvastuk

ELMÉS KITALÁCIÓ

Miniatűr hűtőszekrényt szerkesztettek – írta az Esti Hírlap –, melyet a fogműtéteknél használnak fagyasztás céljaira. A közleményből sajnos nem tűnik ki eléggé világosan, hogy a műtét során a beteg fogat, vagy a páciens egész fejét helyezik-e bele a hűtőszekrénybe.

VANNAK MÉG CSODÁK

A Nők Lapja egy bizonyos Gyuriról írt, aki Rotterdamban él, ötvenhatban ittfelejtette a feleségét, otthon azt hiszik róla, hogy ő a mesebeli herceg, pedig dehogy az, hiszen Mercedese olyan öreg, hogy amikor négyes sebességre akar kapcsolni, előbb háromszor ugrik vissza a kuplung a kettesbe. Vezetői jogosítvánnyal is ellátott jobb gépjárműszakértők szerint Rotterdamban alighanem titkos megállapodás létesülhetett a gépkocsi egymástól független két alkatrésze között, hogy amikor a vezető direktbe kapcsol, a kuplung ugrálni kezd, bár ez általában annyira szokása, mint ama bizonyos döglött szamárnak.

TANULÓPÉNZ

A Népszava kritikusa írta: „Kellemetlen meglepetés ért, amint tegnap reggel felütöttem lapunkat. Szégyenszemre a Katona József Színház hétbasábos hirdetéséből kellett megtudnom: jelentékeny összegű tandíjat fizethetek vissza a kaposvári gróf Somssich Pál Reálgimnáziumnak, mert nem tanultam meg rendesen, hogy „Fanni hagyományai"-t Szabó Magda írta".

Hogy van ez?! Annak idején talán Kaposvárott a gróf Somssich Reálgimnázium fizetett jelentékeny összegű tandíjat a diákjainak?! Mert ha nem, akkor mit akar visszafizetni a Népszava munkatársa?

Dr. Árgus

ELÉGTÉTEL

Találkozom F. K. ismerősömmel, nemrégen jött haza turistautazásból, Párizsból. F. K. az a fajta ember, aki utazásait nem szórakozásra, pihenésre, hanem üzleti számítgatásokra fordítja. F. K. csupa elégedettség, miközben leül mellém és mesélni kezd:

— Nagyszerű utam volt! Te ismered Párizst, én először voltam most ott, de mondhatom, nagyon kiismertem magamat! A boulevard Saint-Michelen laktam, nem fogod elhinni: hét frankért!

Az ördög incselkedni kezd velem. Csodálkozva nézek rá:

— Elég sokat fizettél, öregem! A Boul'michen, ennyiért! Miért nem szóltál nekem, mielőtt elutaztál! Én is ott laktam, a Saint-Michel és a rue de la Medicin sarkán. Négy frank ötven centimes-ért!

— Szinte hihetetlen! — kiáltja F. és csóválja a fejét. — Rendes szobában?

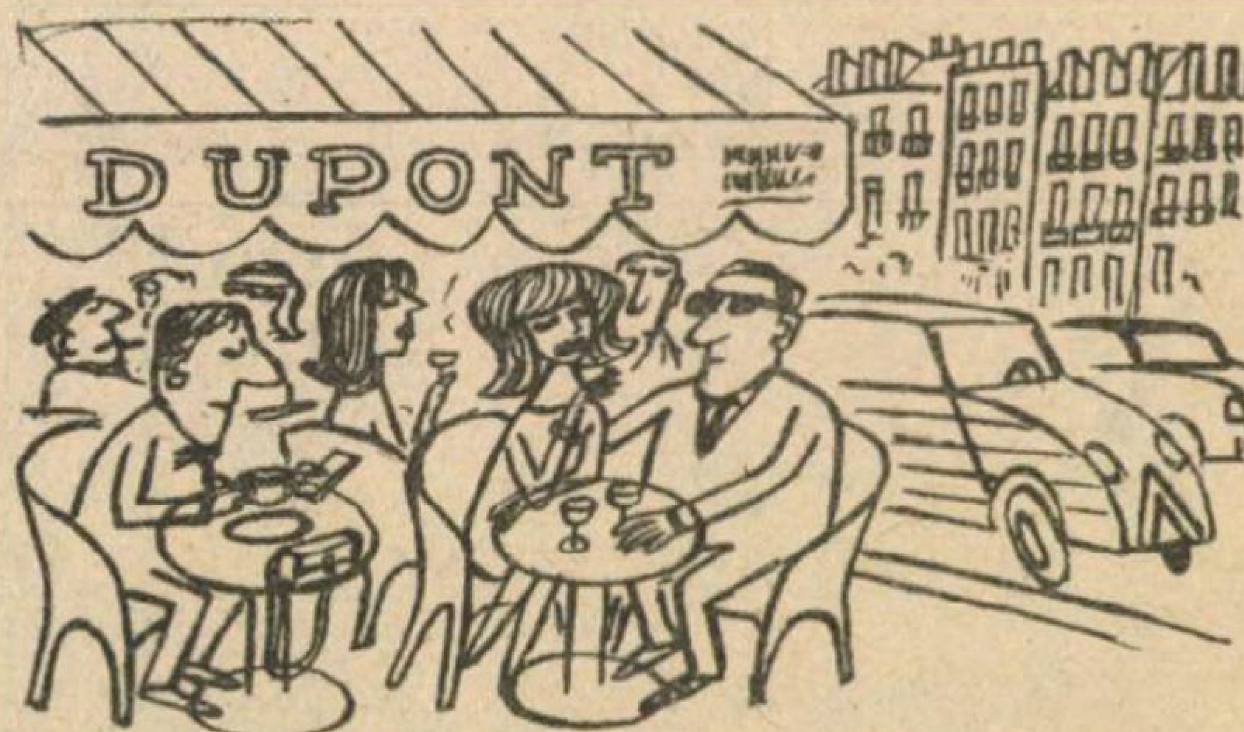
— Nagyon rendes, kis hotelban. Még reggelit is hoztak fel. Te hol reggeliztél?

— A Dupont-ban — mondja fejcsóválva F. K. — Hatvan centimes-ért egy kakaót.

— Sok pénzed lehetett, öregem — mondom elismerően. — Én nem a Dupont-ba jártam, hanem két házzal feljebb, a Sufflot-ba. Negyven centimes-ért ott komplett reggelit adnak.

— Jól emlékszel? — mondja idegesen F. — Én minden nap ott mentem el mellette, de ugyanazokat az árakat láttam, mint a Dupontban.

— Nem tudod, hogy mi a kapitalizmus? — kérdeztem F. K.-t fölényesen. — A komplett reggeli volt a Sufflot reklámja. Ezzel csalta be a vendégeket! Minden más drágább volt nála, de a reggelit szinte ingyen adta! Az inget hol vetted? Látom szép, nájlon.

— A „Százezer ing" nevű híres divatüzletben.

— Tizennégy frankért, ugye?

— Ne tréfálj! — mondja F. elvörösödve. — Húsz frank. Nézd meg.

— Látom — mondom neki —, én két ilyen inget vettem, ugyanezt, szép kartondobozban. Tizennégy frank a Pris Unic áruházban.

— Sehol sem láttam ilyen inget tizennégyért — mondja mérgesen F. és idegesen kigombolja az ing nyakát.

— Mit vettél még?

— Tergál nadrágot — mondja F. nyugtalanul. Azt fogod most mondani, hogy harminc frankért drága volt.

— Nem volt drága — sietek megnyugtatni. — Egész Párizsban csak Clignancourt-nál, a bolhapiacon adják huszonkettőért. Igaz, messze van, Metróval kellett volna kimenjél Clignancourt-ba. De azért jól vetted harmincért, a Bon Marchéban ugyanez harmincöt.

Láttam a szemén, hogy legalább harmincötöt adott érte, de már előre kevesebbet mondott öttel.

— Hoztál még valamit?

— Apróságokat — mondja morózusan, és elmegy.

Én Párizsból mindössze egy egyiptomi gipsz-fejet hoztam, ötven frankért. Azóta láttam egyet itt Pesten, a bizományiban, feleanynyiért, forintban.

Somogyi Pál

Tiszta szándékú ifjú

– Elhoztam, Pirike, megmutatni a bélyeggyűjteményemet.

Takarékos ember

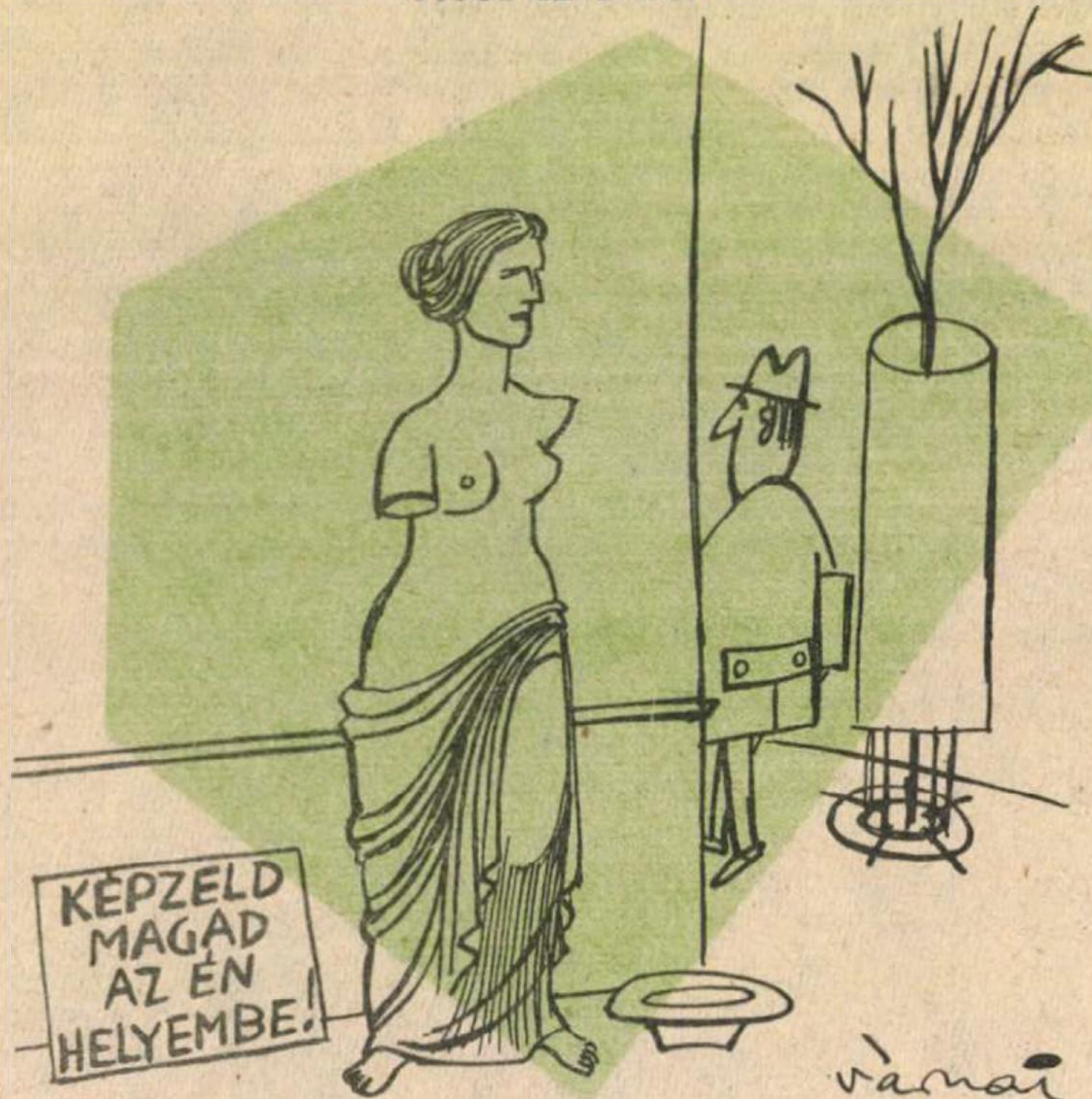
– Ma adtam be egy remek újítást az anyagtakarékossággal kapcsolatban.

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

H. Antal, Szolnok – T. Ferenc, Somogyjád – T. István, Martfű – P. Attila, Bp., VII. Kertész u. – H. Gyuláné, Felsőgöd – L. Margit, Mélykút – B. Béla, Sopron – B. András, Kaposvár – R. János, Bp., XI. Erőmű u. – A. Tibor, Gyula – O. Lajos, Bp., XIII. Sallai I. u. – Cs. Árpád, Bp., II. Frankel Leó u. – P. János, Bp., XIV. Pósa u. – L. Ferenc, Szolnok – N. Lajosné, Salgótarján – V. Lajos, Békéscsaba – G. K. Györgyi, Bp., V. Bástya u. – D. Ilona és Erzsébet, Bánszállás – K. Ferenc, Cserépfalu – Á. József, Eger – D. István, Dunaújváros – G. Ferenc, Szentendre – U. Mária, Paks

Csoda az utcán

Játéküzletben

Várnai György rajza

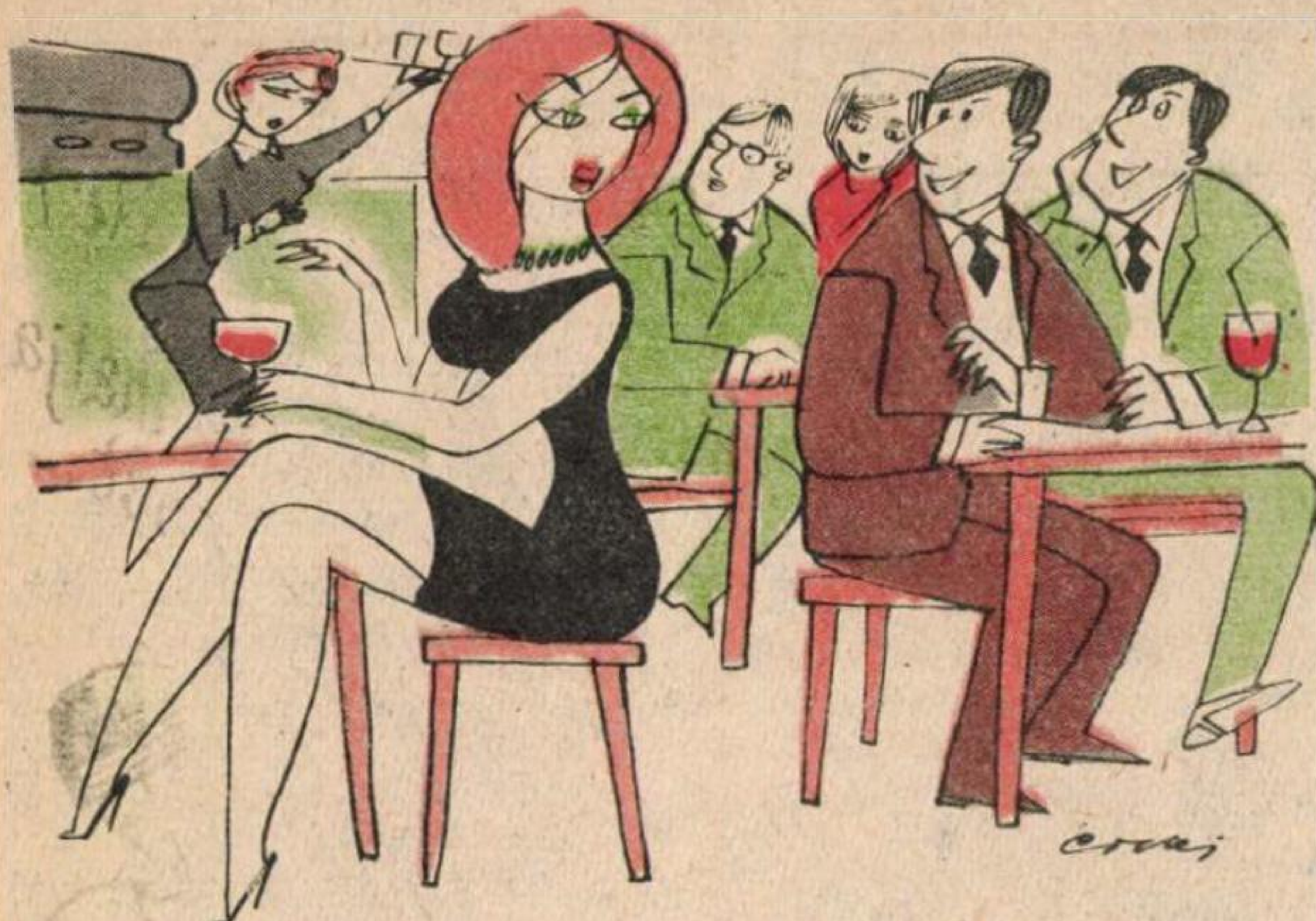
– Csak nem képzeli, uram, hogy Colt-pisztolyt tartunk?! Vegyen géppisztolyt a kisfiúnak!

E heti hirdetéseink

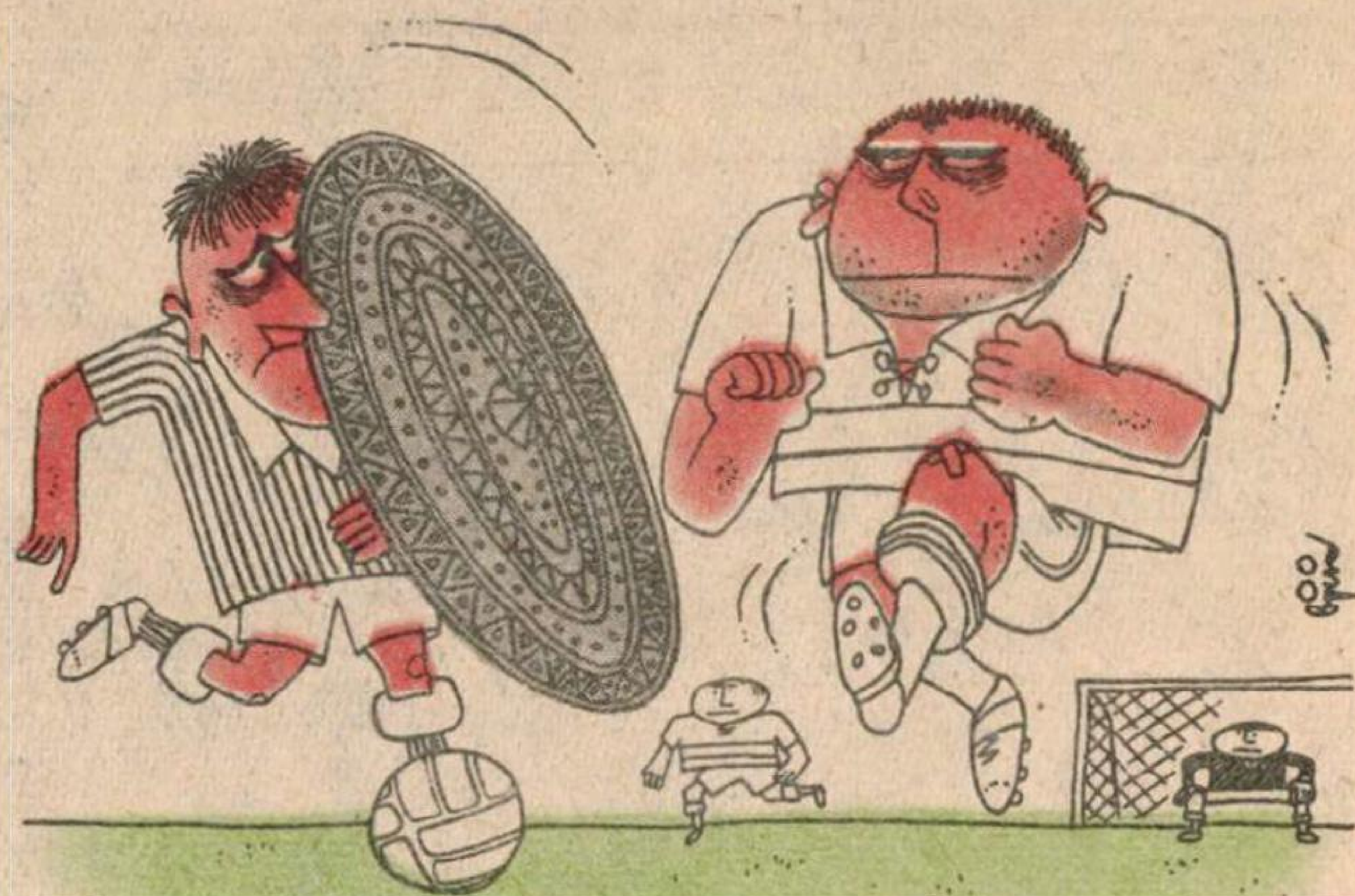

Nemcsak a mesében...

– Lehet, hogy ő a Tavasz-tündér, csak az a gyanús, hogy mindig a presszóban ül.

Félénk csatár

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AUTOMATA

A Lenin körúti tejmintaboltban vacsoráztam. Finom, kellemesen sós Lajta-sajtot ettem. Az utolsó falat után ellenállhatatlan szomjúság vett erőt rajtam. Ekkor boldogan pillantottam meg a bolt sarkában egy fényesen

csillogó automatát. A masinán két nyílást fedeztem fel. Az egyik felirata: „Hűtött üdítő italok. Gyümölcsszörp." A másikból hideg szódavizet jelzett a felirat. Mohón pénzt és poharat ragadtam, de hiába. Mert a gyönyörű konstrukción szerény cédula is díszelgett: „Nem működik!"

Megkérdeztem az egyik kiszolgálót: mióta nem működik ez a masina? Közölte, hogy nemrég helyezték el az üzletben a készüléket, de csak majd a főszezonban állítják üzembe.

Ezek után csak azt kérdem: miért van az automata már most ott a boltban? Csupán dísznek? Lehet, mert amúgy nagyon mutatós masina. Végül is teljesen megnyugodtam, arra gondolván, hogy számtalan automata, telefonkészülék található Pesten, amely *már* nem működik. Sokkal több reményre jogosít ez az automata, amely *még* nem működik!

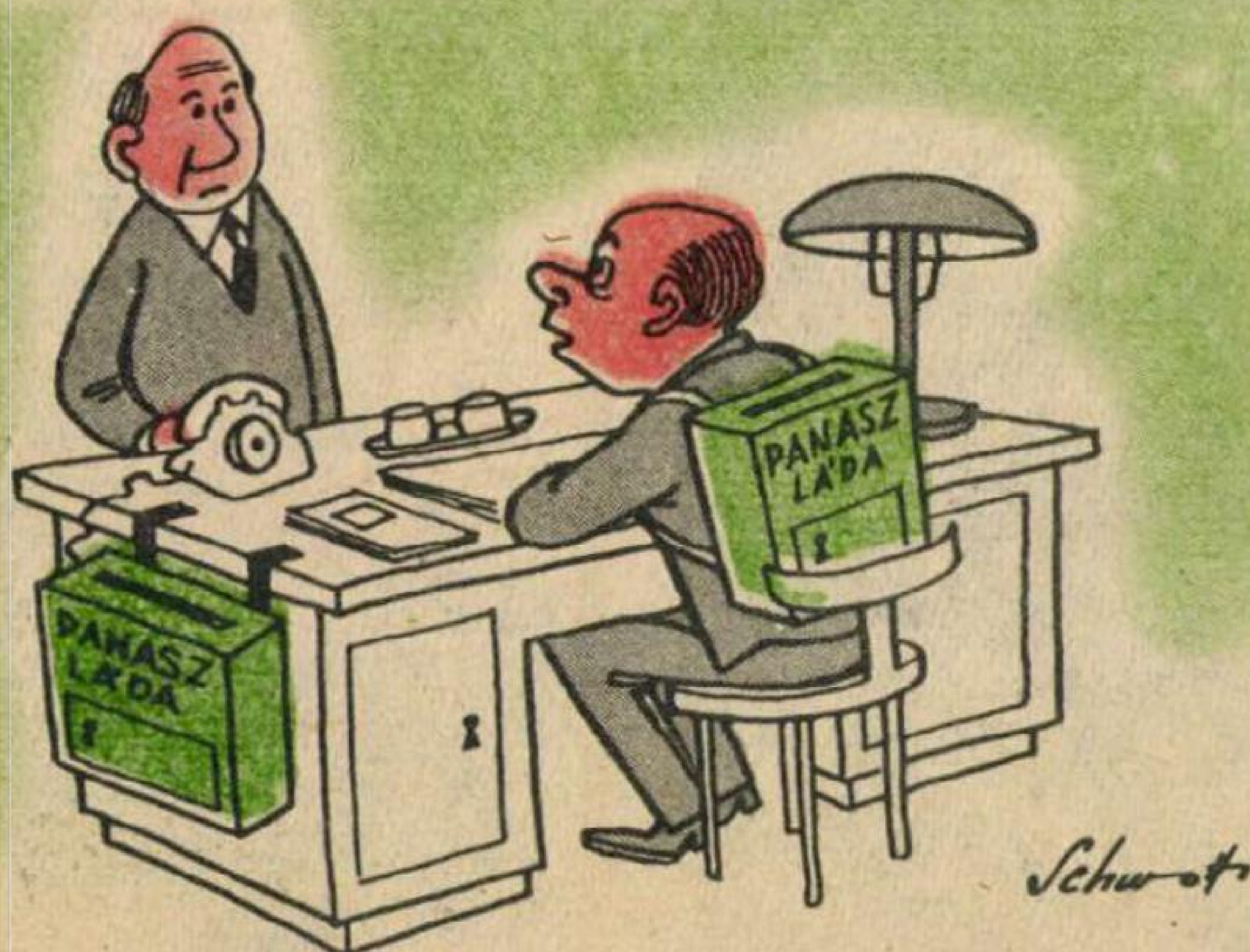
(g—os)

Tavaszi zsongás

Mészáros András rajza

Ismeri a munkatársait

– Még ma kiadom a munkafegyelem megszilárdítására vonatkozó szigorú utasításaimat... és várom a következményeit...

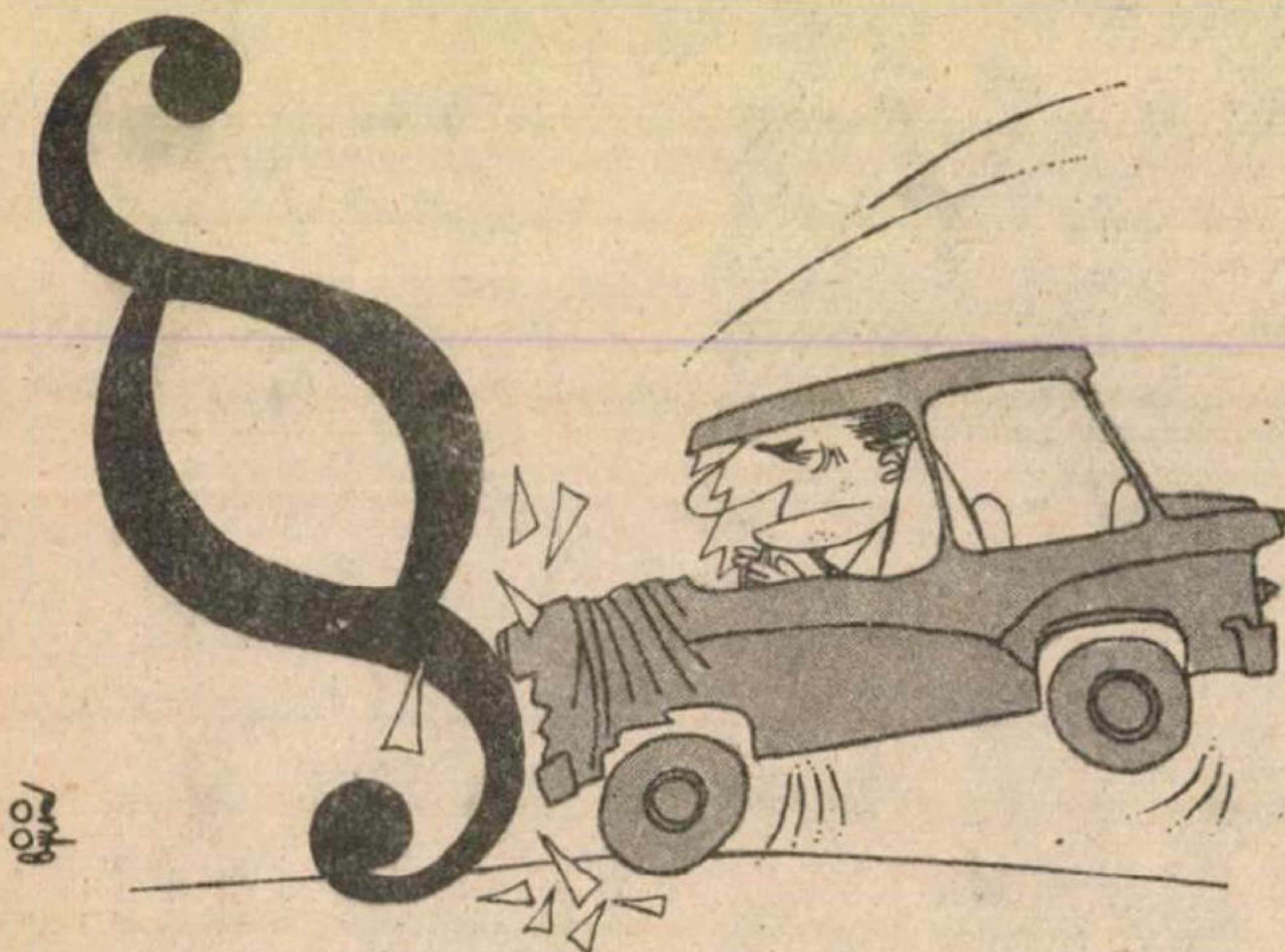
Anyagtakarékosság

Híznak a színészeink

Gyorshajtás

Szín: egy budai eszpresszó. Gézà és Árpád, kissé túlmodernül öltözött fiatalemberek, kávéjukat kavargatják.

GÉZA *(a neonfényes menynyezetet vizsgálja):* Kéne már egy kis jó tavaszi eső. Felpuhítaná a földet a határban.

ÁRPÁD: Elkelne már nálunk, Zala megyében is egy jó árpatermés az idén.

GÉZA: Hát igen. Nem köll sajnálni az embernek az erejét. Bőven megtérül minden az aratásnál.

ÁRPÁD: Te, Géza, mikor láttál utoljára szántóföldet?

GÉZA: Két évvel ezelőtt. Egy angol képes magazinban.

ÁRPÁD: Én meg saját magam készítettem fényképet a lucernásról, mikor a Panni esküvőjén odahaza jártam nálunk a faluban.

GÉZA *(könnyes emlékezéssel):* Szép is az. Mikor a nyári szellő ringatja a búzatáblát. Egyébként tegnap fenn voltam a Savoy bárban. Elég jó hangulat volt. Macával táncoltunk. Kibékültem vele.

ÁRPÁD: Na végre! Már nem akar visszautazni Hársdebrőre, hogy a mezőgazdaságban dolgozzon?

GÉZA: Nem. Meggyőzte önmagát, hogy jobb neki idefönt. De majdnem összevesztünk ismét, amikor véletlenül Mariskának szólítottam. Azt mondta: azok az idők elmúltak. Van neki becsületes neve is. Szólítsam őt Yvettnek vagy Macának.

ÁRPÁD *(könnyesen):* Nemsokára nyílik otthon az orgona. Ilyenkor az egész kertünk tele van lila meg fehér orgonával.

VIRÁGÁRUSNŐ: Szép ibolyát tessék!

ÁRPÁD: Szevasz. Adjál egy csokrot. Egyébként hogy vagy?

VIRÁGÁRUSNŐ: Kösz. Megvagyok. Szevasz. *(El.)*

GÉZA: Ki volt ez?

ÁRPÁD: Nem ismerted meg? A kis Drávai Piroska. Ott lakott a kultúrház mellett. Tavaly még csibenevelő volt a faluban. Most idefönt megcsinálta a karrierjét.

GÉZA: Engem is folyton hív az apám haza, hogy kevés a téeszben a fiatal kéz.

ÁRPÁD: Gépesítsenek. Ez a megoldás. Mi pedig maradunk idefönt. Erről jut az eszembe. A szállásadónőm megint murizott, hogy nem adja tovább havi négyszázért az albérletet.

GÉZA: Bestiák! Kiszipolyozzák az embert. Odahaza akkora szobám volt, mint egy tornaterem. Az ablakon át egyenesen kiláttam a rétre. Micsoda cseresznyefák, mennyi gyümölcs!

ÁRPÁD: Érzem, hogy a levegőben lóg az eső. Nagyon kéne már.

GÉZA: Adja az ég, hogy jó termés legyen. Mert mi sínylenénk meg, városi emberek. Este bejössz az Emkébe?

ÁRPÁD: Nem tudom biztosan, mert hattól nyolcig kapálást vállaltam egy bolgár kertésznél. Kell néha egy kis emlék faluról. De ennyivel aztán be is érem.

GÉZA: Hát akkor megyek. Bort, búzát, békességet!

ÁRPÁD Erő, izom. Kézcsókom a feleségednek.

GÉZA: Kösz, átadom. *(Indul.)*

ÁRPÁD *(újabb gint rendel, és meghatottan ábrándozik akáclombos falujáról).*

(Függöny)

Galambos Szilveszter

Nemsokára: űrfoci

Szepes Béla rajza

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Sokat gondolok ifjúkoromra és Nagyváradra, ahol a felejthetetlen Kabos Gyulával játszottam együtt. Testi-lelki jóbarátok voltunk, és — bár imádtuk Nagyváradot — mindkettőnknek egy vágya volt: Budapestre szegődni. Ennek is eljött az ideje...

Egy operett előadásán, amikor éppen befejeztem füttyszámomat, két férfi keresett fel. Bemutatkoztak, és elmondták, hogy ők váradi kereskedők, és meglátogatta őket Budapestről az unokaöccsük, aki szeretne velem beszélni. Az unokaöccsöt Nagy Endrének hívták. Én megkérdeztem látogatóimtól, hogy ki az a Nagy Endre, és mit akar tőlem? Csodálkozva néztek rám, és elmondták, hogy Nagy Endrének kabaréja van Pesten, és szerződtetni akar.

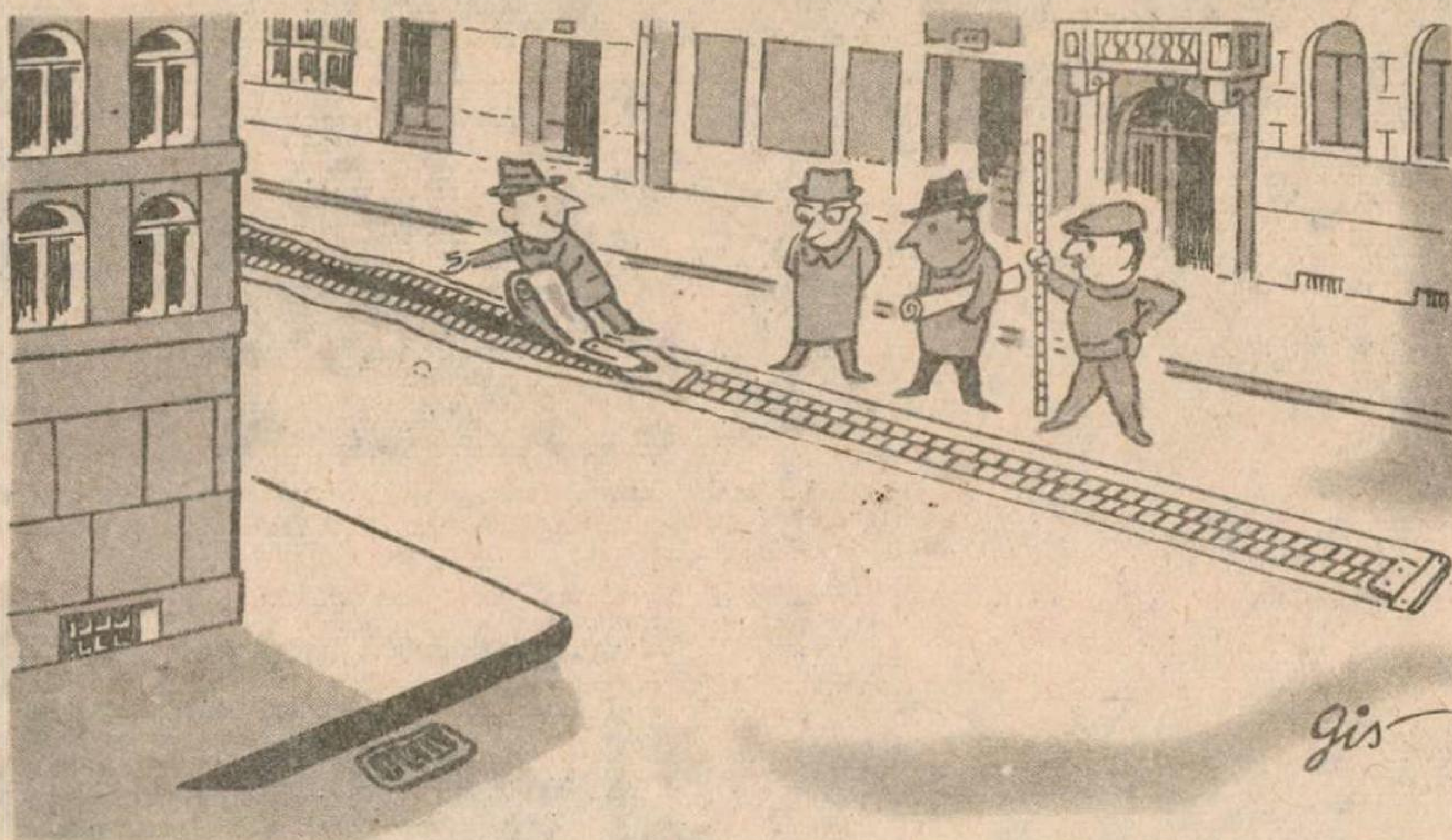
Előadás után találkoztunk a váradi Emke Kávéházban, és ott megérdeklődtem Nagy Endrétől: „Aztán mit kellene nekem Pesten csinálni?” Azt válaszolta, hogy azt, amit Nagyváradon: fütyülni.

Egy hét múlva volt a búcsúelőadásom. Valamit mondanom kellett volna a közönségnek, de mit? Meghatottan, tanácstalanul álltam a függöny mögött, nem mertem a rivalda elé lépni. Kabos Gyula biztatott, hogy menjek már ki, majd ő súgni fog, csak jól figyeljek. Erre kiléptem, és Kabos, a nagy tréfamester azt súgta: „Kedves közönség, könnyekig meghatva állok itt, és ünnepélyesen kijelentem, hogy...” Itt azután zavartan abbahagytam, mert a gaz Kabos ezt súgta: „... már régen unom Nagyváradot, és boldog vagyok, hogy végre felmehetek Budapestre.”

Gózon Gyula

Cipzáras újítás

Szegő Gizi rajza

– Így nem kell havonta felásni!

A PINCÉR NAGYON FIGYELMES

A kisvendéglő pincére étlapot tett elém, és mialatt olvastam, árgus szemekkel figyelt engem. Miért néz olyan mereven? Tovább tanulmányozom az étlapot, és észreveszem a helyesírási hibákat. „Gombócal” egy c-vel, „töltöt” borjúhús egy t-vel, „fleken” egy k-val van írva.

A pincér még mindig ott állt mellettem. Megkérdem:

– Ki írta az étlapot?

– Én – dülleszti ki a mellét. – Észre tetszett venni a helyesírási hibákat?

– Észre. De ha tud azokról, akkor miért nem javítja ki?

– Tudatosan írtam, kérem. Állandó vendégeim érdekében mindig így csinálom. Felhívom figyelmüket arra, hogy mit rendeljenek. A helyesírási hiba figyelmezteti őket arra, hogy valami baj van az így megjelölt ételekkel.

– Nem lenne egyszerűbb, ha megmondaná nekik?

– Kérem, azt nem tehetem. Ritka az olyan pincér, aki lebeszéli az embereket. A vezető is meghallhatná. A stammvendégek viszont ismerik a módszeremet. Ha pedig futóvendég jön be, akkor...

Újra megnéztem az étlapot.

– Talán hozzon nekem egy... várjon csak, megnézem, hogy írta le... rendben van, hozzon egy adag kolozsvári rakott káposztát. Kedvenc ételem.

Mohón estem neki, de néhány falat után letettem a villát. A káposzta

ízetlen, az ételt díszítő kolbászdarab rágós volt.

– Tudtam, hogy nem fog ízleni – mosolygott a pincér az asztalom mellett –, azért írtam be hibásan az étlapba. Miért tetszett felvilágosításom ellenére mégis azt rendelni? Direkt két t-vel írtam.

– Úgy is kell.

– Rosszul tudtam? Megesküdtem volna rá, hogy egy tével kell írni. Bocsánat. Hozok helyette töltött borjúhúst. Remek!

– De hiszen azt viszont egy t-vel írta, hogy töltött!

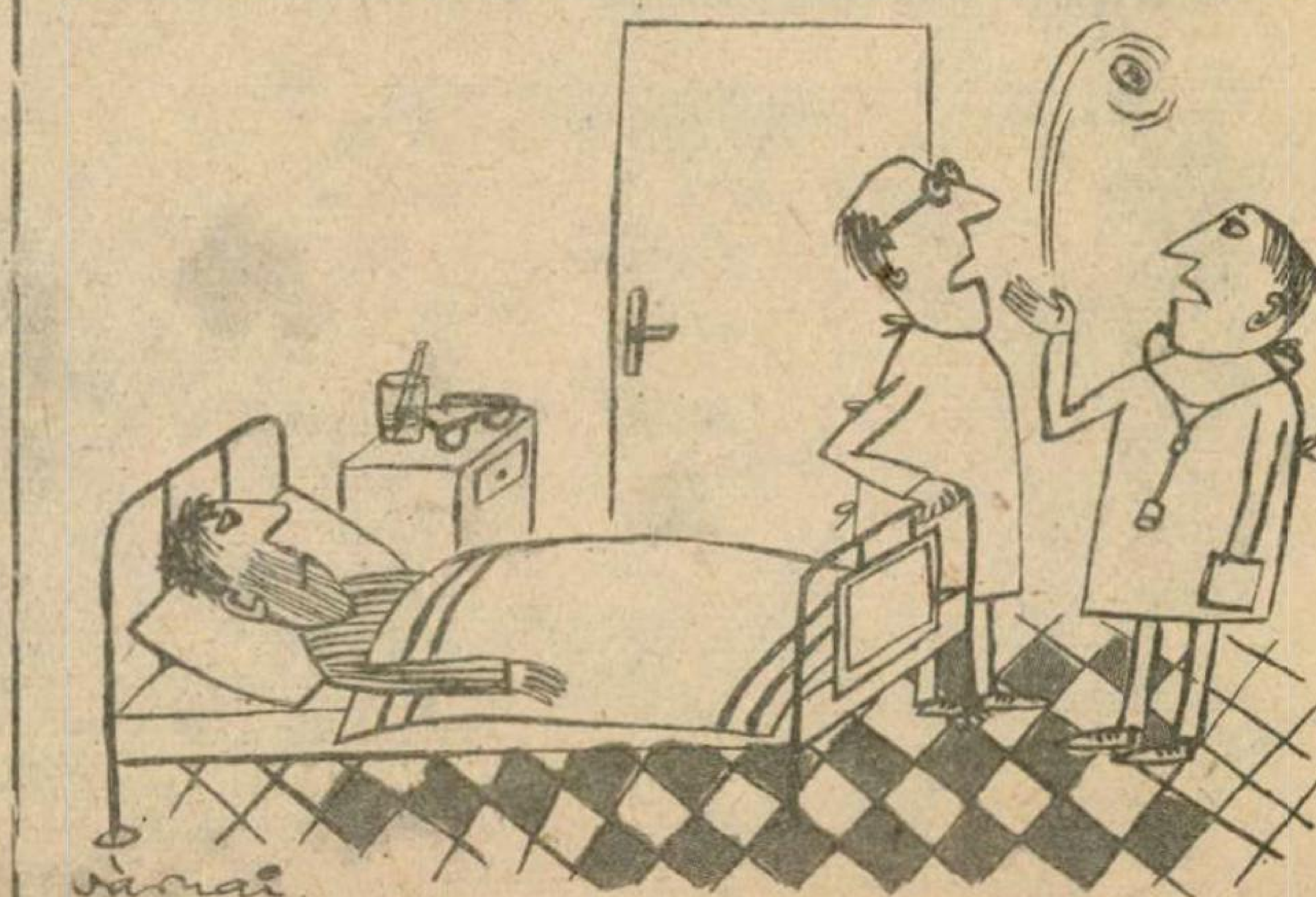
Szégyenlősen lehajtotta a fejét:

– Már az iskolában is hadilábon álltam a helyesírással, úgy látszik, sohasem tanulom meg rendesen.

– Ajánlok magának egy sokkal jobb módszert. Adjanak mindig kifogástalan, friss ételeket a vendégeknek...

(palásti)

Konzílium

– Epehólyag...!
– Vakbél...!

ÁPRILIS ELSEJEI KÉPHÍRADÓNK

Barátaink, az állatok

Grönlandon az utóbbi években pokolian divatba jött öleb helyett a tigris. Sokan még operába is magukkal viszik újdonsült kedvencüket. A nézőtérre természetesen nem szabad beereszteni őket, hanem a ruhatárban várhatják meg hűséges gazdáikat.

Egy vérbő tehetség

– Imádom a kosztümös szerepeket! – jelentette ki az újságíróknak Sina Sex, a világhírű filmsztár az egyik legutóbbi fesztiválon.

Nagy horderejű tudományos felfedezés

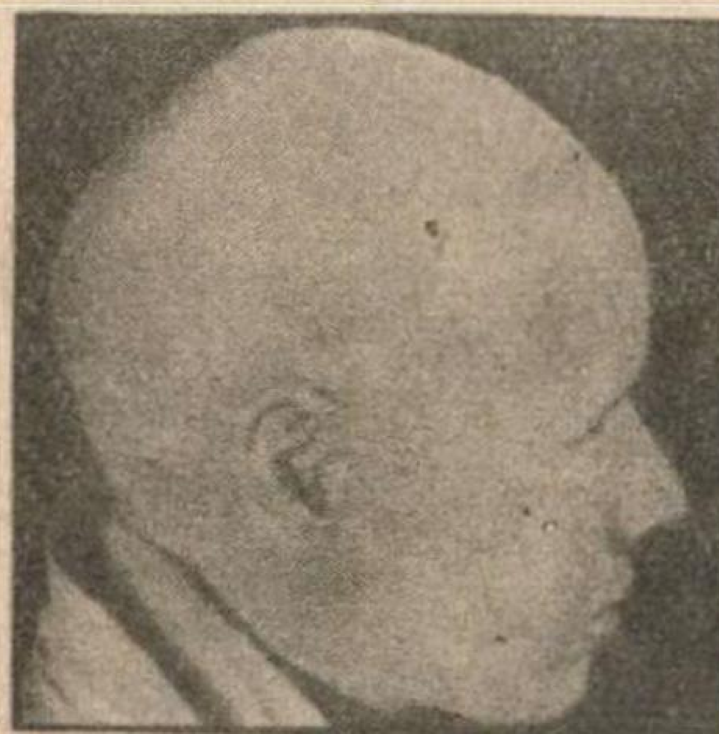
Dr. Maflano firenzei vegyészprofesszornak hosszas kísérletezés után sikerült végre feltalálni a tökéletes kopaszító kenőcsöt. Az új csodaszer bizonyára komoly népszerűségnek fog örvendeni a férfiak körében.

Használat előtt . . .

. . . Közben . . .

. . Után . . .

Műgyűjtők, figyelem!

Ismeretlen Gauguin-képet találtak nemrég a marseille-i lókórház mosókonyhájának földbevájt padlásán. Egy szakértő szerint a festmény testvérek között is megér minimum 50 000 új frankot.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.2024 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 130–850. INDEX: 25504